

Πανεπιστήμιο Αιγαίου
Τμήμα Πολιτισμικής Τεχνολογίας και
Επικοινωνίας

Τίτλος Πτυχιακής Εργασίας:

**Gonzo Comics: Ο Hunter S. Thompson και ο κοινωνικός και
μελλοντολογικός σχολιασμός στο *Transmetropolitan* του Warren Ellis**

Κατηρτζόγλου Καββαδίας Μιχάλης (Α.Μ. 131/2002053)

Ακαδημαϊκό Έτος: 2006-2007

Επιβλέπων Καθηγητής:

Κάουα Αβραάμ

Τριμελής Εξεταστική Επιτροπή:

Κάουα Αβραάμ

Αναγνωστόπουλος Χρίστος

Παυλογεωργάτος Γεράσιμος

Περιεχόμενα:

Κεφάλαιο 1

- Εισαγωγή (σ. 3)
- Bad Signal: Ο δημιουργός του *Transmetropolitan* (σ. 4-7)
- The New Scum: Η πλοκή και οι χαρακτήρες του *Transmetropolitan* (σ. 8-14)
- Year of the Bastard: Ανάλυση της προσωπικότητας του Spider Jerusalem (σ. 15-19)
- Filth of the City: Εικόνες μιας μελλοντικής μεγαλούπολης (σ. 19-28)

Κεφάλαιο 2

- The Curse of Lono: Η ζωή του Hunter S. Thompson (σ. 31-45)
- Fear and Loathing: Το έργο του Hunter S. Thompson στο πλαίσιο της δεκαετίας του '70 (σ. 45-51)

Κεφάλαιο 3

- Too weird to live, too rare to die: Ο Spider Jerusalem σαν μελλοντική ενσάρκωση του Hunter S. Thompson (σ. 54-59)
- When the going gets weird, the weird turn pro: Ο αληθινός κόσμος πίσω από το *Transmetropolitan* (σ. 59-68)
- Συμπεράσματα (σ. 68-69)

Εισαγωγή

Το θέμα της εργασίας είναι η ανάλυση του κοινωνικοπολιτικού και μελλοντολογικού σχολιασμού στη σειρά κόμικ επιστημονικής φαντασίας *Transmetropolitan* και η σύνδεση της με τον δημοσιογράφο και συγγραφέα Hunter S. Thompson, έναν από τους πιο καυστικούς σχολιαστές της Αμερικάνικης πολιτικής και πρωτοπόρο στο χώρο της επονομαζόμενης «Νέας Δημοσιογραφίας».

Το πρώτο κεφάλαιο περιέχει μια περίληψη της πλοκής του *Transmetropolitan*, ανάλυση της προσωπικότητας του πρωταγωνιστή της σειράς Spider Jerusalem, καθώς και ένα σύντομο βιογραφικό του σεναριογράφου της σειράς Warren Ellis. Ακολουθεί μία περιγραφή του κόσμου που δημιούργησε ο Ellis για το *Transmetropolitan*, και έρευνα σχετικά με τις μελλοντολογικές θεωρίες που χρησιμοποίησε για να του δώσει βάθος.

Το δεύτερο κεφάλαιο αναφέρεται στον Hunter S. Thompson, τη δημόσια και προσωπική του ζωή και τα δημοσιευμένα έργα του. Γίνεται επίσης ανάλυση των πολιτικών του πεποιθήσεων και των ιδεολογικών του πιστεύω, και πως αυτά επηρεάστηκαν από το κλίμα στην Αμερική κατά τη διάρκεια των δεκαετιών του '60 και του '70.

Στο τρίτο κεφάλαιο γίνεται αντιπαράθεση του χαρακτήρα Spider Jerusalem, με τον Hunter S. Thompson, από τον οποίο είναι εμπνευσμένος. Παρουσιάζονται επίσης τα πραγματικά πρόσωπα και γεγονότα τα οποία αποτέλεσαν έμπνευση για το *Transmetropolitan*, και ο σχολιασμός του πάνω σε αυτά.

Bad Signal:¹ Ο δημιουργός του *Transmetropolitan*

Ο Warren Ellis σπούδασε στο South East Essex Six Form College, όπου δημοσίευσε έργα του στο κολεγιακό περιοδικό *Spike*. Πριν ξεκινήσει την καριέρα του ως σεναριογράφος και συγγραφέας, ασχολήθηκε με πολλούς τομείς που δεν τον ενδιέφεραν, από μπάρμαν σε παμπ μέχρι υπάλληλος βιβλιοπωλείου και δισκοπωλείου. Η καριέρα του ξεκίνησε ουσιαστικά στο Βρετανικό περιοδικό *Deadline*, το οποίο δημιουργήθηκε από μέλη του περιοδικού κόμικ επιστημονικής φαντασίας *2000 AD* ως εναλλακτικό σε αυτό. Εκεί δημοσίευσε ένα διήγημα 6 σελίδων το 1990 καθώς και άλλα έργα. Η πρώτη του οηγοίng δουλειά στο χώρο των κόμικς δημοσιεύθηκε στο περιοδικό *Blast!* με τίτλο *Lazarus Churchyard* με θέμα τον αθάνατο ομώνυμο πρωταγωνιστή και σκηνικό ένα μέλλον, όπου το μεγαλύτερο μέρος της Γης έχει γίνει μη-κατοικήσιμο μετά από βιολογικό πόλεμο. Το 1994 ξεκίνησε η συνεργασία του με την Marvel Comics στο *Hellstorm*, έναν τίτλο με εξαιρετικά ιδιόμορφο πρωταγωνιστή: τον γιο του Σατανά, ο οποίος αναλαμβάνει εδώ τον απροσδόκητο ρόλο του ερευνητή του μεταφυσικού και προστάτη της ανθρωπότητας από τα διαβολικά σχέδια του πατέρα του. (Αυτή η ρηξικέλευθη ιδιομορφία θα εξελιχθεί σε στάνταρ *modus operandi* του Ellis όσον αφορά τους πρωταγωνιστές του). Ο Ellis έγραψε τη συγκεκριμένη σειρά από το τεύχος 12 μέχρι την διακοπή της κυκλοφορίας του στο τεύχος 21. Σημαντικά έργα του για την Marvel στην ίδια περίοδο αποτελούν η δουλειά του στο *Excalibur*, με θέμα μία βρετανική ομάδα υπέρ-ηρώων, καθώς και μια ιστορία στο *Thor* με τίτλο "Worldengine": αποτελούμενη από 4 τεύχη, η συγκεκριμένη ιστορία ανανέωσε σημαντικά το κόμικ και τον ίδιο το χαρακτήρα του Thor. Ο Thor (θεός του κεραυνού από τη Νορβηγική μυθολογία και ένας από τους πρώτους υπέρ-ήρωες της Marvel) αποκτά κάτω από την πένα του Ellis μια πιο ανθρώπινη διάσταση, όταν ο βασιλιάς των θεών Odin τον εξορίζει στη Γη. Στη συνέχεια, μαζί με την επίσης εξόριστη θεά Amora, προσπαθεί να ανακαλύψει τα αίτια της αρρώστιας που τον κάνει να αργοπεθαίνει, και να την σταματήσει. Ο Ellis ασχολήθηκε επίσης με τις εκδόσεις Marvel 2099 της Marvel Comics πριν αρχίσει τη μετέπειτα συνεργασία του με τις DC Comics, Caliber Comics και το στούντιο Wildstorm της Image Comics. Στην Wildstorm έγραψε για το έντονα πολιτικό κόμικ με υπέρ-ήρωες, *Stormwatch* και

αργότερα για το spin-off *The Authority*. Οι συγκεκριμένοι τίτλοι θέλουν την τυπική ομάδα υπέρ-ηρώων να μάχεται ενάντια σε κοσμικές απειλές ενώ ταυτόχρονα αναλαμβάνει πιο ενεργό ρόλο στην ανθρώπινη κοινωνία μέσω της επέμβασης της σε θέματα των κυβερνήσεων. Το 1997 άρχισε η δημοσίευση του *Transmetropolitan* στις εκδόσεις κομικ επιστημονικής φαντασίας *Helix* (θυγατρική της DC) και συνεχίστηκε, από το τεύχος 13 και μετά, στις (επίσης θυγατρικές της DC) εκδόσεις *Vertigo* μέχρι το τελευταίο τεύχος του το Νοέμβριο του 2002. Αποτελεί το πιο μακροσκελές έργο του Warren Ellis βασισμένο σε δικούς του χαρακτήρες, καθώς και έναν από τους πιο εμπορικά επιτυχημένους μη υπέρ-ηρωικούς τίτλους της DC.² Παράλληλα έγραψε σενάρια για το *Planetary* της Wildstorm, σχετικά με μια ομάδα τριών υπεράνθρωπων «Αρχαιολόγων του Απίθανου» που προσπαθούν να ανακαλύψουν την κρυφή ιστορία του κόσμου. Έγραψε επίσης για spin-off τίτλους των X-Men στην Marvel και στο *Hellblazer* της *Vertigo*, με θέμα τον ηρωικό, αλλά αμφιβόλου ηθικής μάγο John Constantine. Ο Ellis παραιτήθηκε από το *Hellblazer*, όταν η εταιρία αρνήθηκε να δημοσιεύσει μια ιστορία του με θέμα πυροβολισμούς σε σχολείο, λόγω της σχετικής τραγωδίας στο Κόλουμπαιν.

Μετά το 2003 συνέχισε τη συνεργασία με τις παραπάνω εκδοτικές καθώς και με πολλές άλλες όπως *Avatar Comics*, *Cliffhanger* και *Homage Comics*. Υπό την *Avatar Comics* δημιούργησε τις φανταστικές εκδόσεις “Apparat” με μία σειρά 4 τευχών. Τα εξώφυλλα και οι ιστορίες δημιουργούσαν την ψευδαίσθηση του πρώτου τεύχους τεσσάρων τίτλων κόμικς. Η βασική ιδέα πίσω από αυτό το έργο, είναι ότι η *Apparat* θα μπορούσε να είναι μια εκδοτική εταιρία σε μια παράλληλη διάσταση, όπου οι pulp ιστορίες έκαναν τη μετάβαση τους σε κόμικς χωρίς να δημιουργήσουν στην πορεία το genre των υπέρ-ηρώων. Από το 2006 μέχρι σήμερα συνεχίζει το έργο του σε πολλούς εκδοτικούς οίκους με πιο σημαντικά έργα τα: *Fell*, με πρωτοποριακό για τα δεδομένα των αμερικάνικων κόμικς format (στην *Image*), *Desolation Jones* και *Jack Cross* (στην DC) και *Nextwave* (στην Marvel, όπου συνεργάστηκε και σε τίτλους για τις *Ultimate* εκδόσεις των υπερηρώων της εταιρείας). Επίσης, έγραψε το σενάριο για το επεισόδιο με τίτλο “Dark Heart” της τηλεοπτικής σειράς της Warner Brothers *Justice League Unlimited* που είναι βασισμένη σε

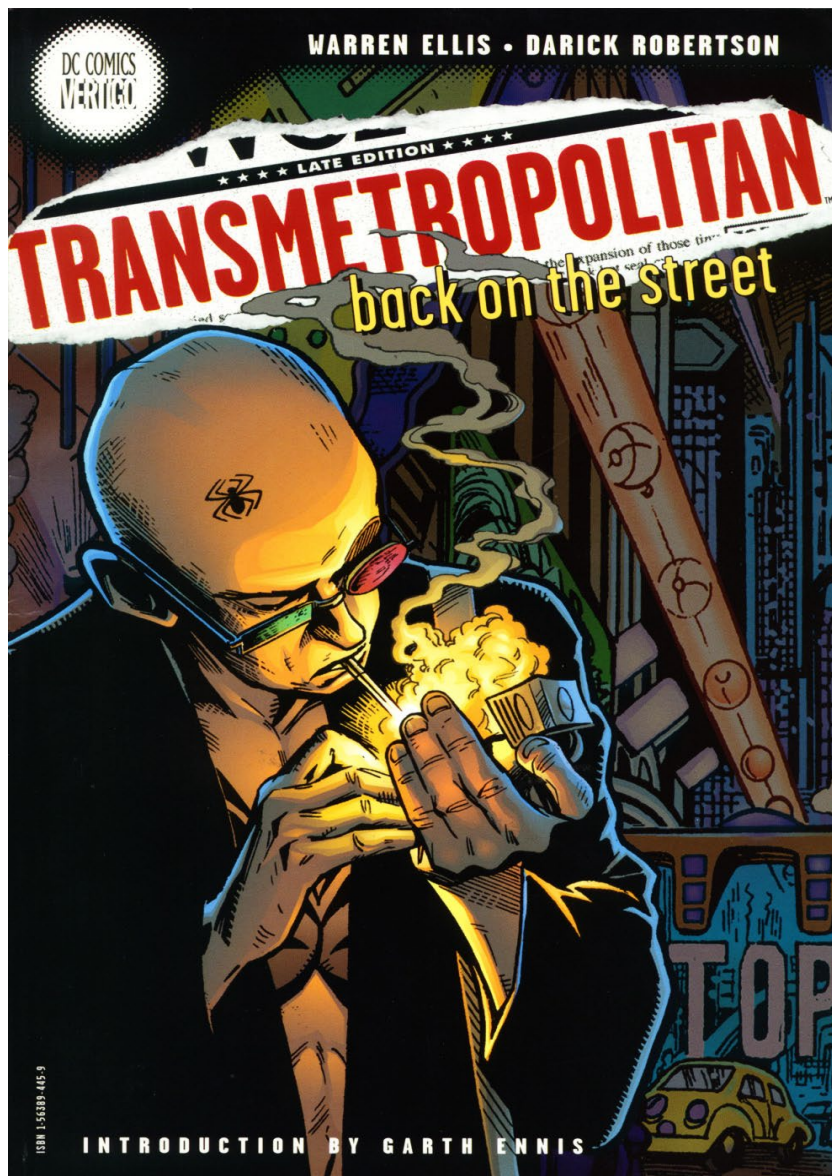
χαρακτήρες της DC. Έξω από το χώρο των σεναρίων κόμικς, έχει κυκλοφορήσει το πρώτο του πεζό μυθιστόρημα από τις εκδόσεις William Morrow με τίτλο *Crooked Little Vein* (2007). Ακόμα υπάρχουν στην αγορά συλλογές με άρθρα και κείμενα του από διάφορες πηγές στο internet, όπως blogs και ιστοσελίδες έντονα διαφορετικές μεταξύ τους, από το www.comicbookresources.com μέχρι το www.suicidegirls.com.

Μία από τις πρώτες αναμνήσεις του Warren Ellis αποτελεί η τηλεοπτική προβολή της Αμερικάνικης Σεληνιακής αποστολής Απόλλων 11 και του διάσημου πρώτου βήματος του Νιλ Άρμστρονγκ στη Σελήνη.³ Το γεγονός ότι γεννήθηκε σε μια εποχή ραγδαίων τεχνολογικών καινοτομιών εξηγεί το ενδιαφέρον του για την μελλοντολογία και την επιστημονική φαντασία. Στις ιστορίες του Ellis εμφανίζονται τακτικά μελλοντικές κοινωνίες υψηλής τεχνολογίας, με έμφαση στην τεχνολογία επικοινωνίας και τα διάφορων ειδών γκάτζετ. Ο ενθουσιασμός του για την υψηλή τεχνολογία δεν περιορίζεται μόνο στις ιστορίες που γράφει άλλα χαρακτηρίζει και την καθημερινή του ζωή.⁴

Επίσης διατηρεί λογαριασμούς και προσωπικές ιστοσελίδες σε πολλές διαδικτυακές κοινότητες όπως το MySpace, με κύριο σκοπό να προωθήσει τα έργα του και να έρθει σε επικοινωνία με άλλους δημιουργούς, αναγνώστες και άτομα που ενδιαφέρεται να γνωρίσει. Η έντονη σχέση της καθημερινής του ζωής με το διαδίκτυο είναι προφανής από τη συνήθεια του να γράφει σενάρια σε μία παμπ στον palmtop υπολογιστή του, ενώ ταυτόχρονα επικοινωνεί τους με συνεργάτες και τους φαν του μέσω wireless σύνδεσης στο internet.⁵

Τα κείμενα, οι συνεντεύξεις και οι δηλώσεις του Warren Ellis έχουν δημιουργήσει γι' αυτόν την προσωπικότητα του «διαβόητου» συγγραφέα κόμικς, όπως την αποκαλεί ο ίδιος.⁶ Μέσω του συχνά προσβλητικού και «χύμα» τόνου του περνά ριζοσπαστικές ιδέες και συχνά επιτίθεται στη βιομηχανία των κόμικς, στους οπαδούς, στην αγγλική κυβέρνηση και γενικότερα αμφισβητεί την τάξη πραγμάτων στους τομείς που τον απασχολούν. Παρόμοια χαρακτηριστικά φαίνονται ξεκάθαρα και στους χαρακτήρες στην πλειονότητα των κόμικς που γράφει. Οι χαρακτήρες του παρουσιάζουν έντονο μίσος και απογοήτευση απέναντι στην κοινωνία, συναισθήματα που δεν πασχίζουν ιδιαίτερα να κρύψουν, και συχνά είναι

μανιώδεις καπνιστές ή πότες, γεγονός που συμβολίζει την υπόστασή τους ως παραβάτες της σύγχρονης πολιτικής ορθότητας με έντονες τάσεις ατομικισμού. Πρόκειται για ένα θέμα για το οποίο ο κριτικός τύπος και οι οπαδοί των κόμικς συχνά φέγουν τον Ellis, λέγοντας ότι οι χαρακτήρες, και κυρίως οι πρωταγωνιστές του, είναι όμοιοι μεταξύ τους και πολλές φορές γίνονται γραφικοί, καθώς και ότι αποτελούν φερέφωνο για τις απόψεις του δημιουργού τους. Αποκορύφωμα των χαρακτήρων του Ellis είναι ο Spider Jerusalem, ο πρωταγωνιστής του γνωστότερου και μακροσκελέστερου έργου του, του *Transmetropolitan*.

Εικόνα 1: Το εξώφυλλο του πρώτου τόμου, που συλλέγει τα τεύχη 1-3 του *Transmetropolitan*. Εκδόσεις Vertigo.

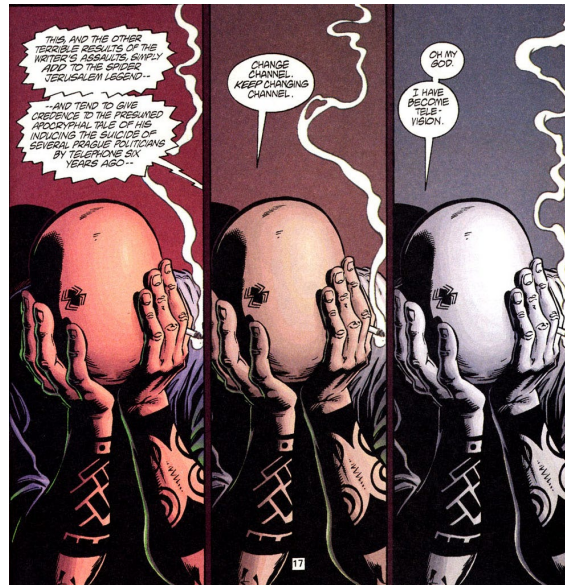
The New Scum: Η πλοκή και οι χαρακτήρες του *Transmetropolitan*

Το *Transmetropolitan* είναι ένα post-cyberpunk⁷ κόμικ επιστημονικής φαντασίας, με έντονα πολιτικό περιεχόμενο και πολλές δώσεις χιούμορ, δημιούργημα του Warren Ellis και του σχεδιαστή Darrick Robertson. Κυρίως θέμα του κόμικ αποτελεί ο αγώνας του Spider Jerusalem, ενός διαβόητου «γονζο»⁸ δημοσιογράφου ενάντια στη διαφθορά και την κατάχρηση της δύναμης του διεστραμμένου προέδρου των Ηνωμένων Πολιτειών στο μακρινό μέλλον. Κυκλοφορεί σε δέκα τόμους που συλλέγουν τα 60 τεύχη της σειράς, καθώς και έναν ενδέκατο με τα άρθρα του Spider που δεν καλύφθηκαν στην βασική ιστορία, με εικονογράφηση από γνωστούς σχεδιαστές κόμικς.

Η ιστορία ξεκινά με τον Spider Jerusalem να έχει αποσυρθεί από τη ζωή της μελλοντικής μεγαλούπολης που αποτελεί το κυρίως σκηνικό για την ιστορία και ονομάζεται απλά η «Πόλη». Ο Spider ζει ως γενειοφόρος ερημίτης, απομονωμένος σε ένα περιφρουρούμενο καταφύγιο στην πλαγιά ενός βουνού, έχοντας αφήσει πίσω τα εγκόσμια και τα συγγραφικά του καθήκοντα για πέντε χρόνια. Όταν ξεμένει από χρήματα και δέχεται απειλητικά τηλεφωνήματα από τον εκδότη του (του οποίου το όνομα δεν δίνεται ποτέ, καθώς ο Spider αναφέρεται σ' αυτόν μόνο με υβριστικά επίθετα), αναγκάζεται να γυρίσει στην Πόλη για να καλύψει τις προεδρικές εκλογές και να γράψει τα δύο βιβλία που του χρωστάει λόγω συμβολαίου. Προσπαθώντας να εγκλιματιστεί ξανά στο διεστραμμένο και σουρεαλιστικό περιβάλλον της Πόλης, όπου το σεξ, η βία, η φτώχεια, τα ναρκωτικά και οι αλλόκοτες, χειρουργικά και γενετικά τροποποιημένες ανθρώπινες μορφές είναι καθημερινό φαινόμενο, ο Spider αποκτά το γνωστό λουκ που θα συνεχίσει να έχει για όλη τη διάρκεια του κόμικ. Ψάχνοντας έναν τρόπο για να ξεκινήσει το έργο του, συνεργάζεται με τον παλιό συνάδελφο και εκδότη του Mitchell Royce, ο οποίος είναι πλέον εκδότης της εφημερίδας *Ο Λόγος*, της μεγαλύτερης στην Πόλη. Η πρώτη δουλειά που αναθέτει στον εαυτό του έχει

να κάνει με ένα επαναστατικό κίνημα, τα μέλη του οποίου αυτοαποκαλούνται Transients. Πρόκειται για ανθρώπους που αλλάζουν το σώμα τους σε γενετικό επίπεδο με βάση εξωγήινο DNA και είναι αναγκασμένοι να ζουν σε ένα γκέτο με το όνομα “Angels 8”. Αρχηγός του κινήματος είναι ο Fred Christ, πρώην μέλος συγκροτήματος ροκ και παλιός γνώριμος του Spider. Όταν ο εξαγριωμένος όχλος των Transients βγαίνει στους δρόμους απαιτώντας τα δικαιώματά του, ο Spider καλύπτει το γεγονός αποκαλύπτοντας της βιαιοπραγίες και την επιθετικότητα της αστυνομίας. Το άρθρο του εκπέμπεται ζωντανά ενώ το γράφει σε οθόνες σε όλη την Πόλη, με αποτέλεσμα να σταματήσουν οι βιαιότητες στο γκέτο. Το τίμημα για τον Spider είναι μεγάλο, καθώς το άρθρο του αγοράζεται από ένα μεγάλο κανάλι-ιστοσελίδα (ένα και το αυτό στο μέλλον του *Transmetropolitan*), με αποτέλεσμα να συμβεί αυτό που φοβόταν: να ξαναγίνει διάσημος. Καθώς γυρίζει στο διαμέρισμα που έχει νοικιάσει δέχεται επίθεση από αστυνομικούς σε ένα περιπολικό, που τον απειλούν και τον ξυλοκοπούν. Η ιστορία τελειώνει με τον Spider, αιμορραγώντας, να γελά μανιακά φωνάζοντας ότι «ήρθε για να μείνει».

Η έντονη αντιπάθεια του Spider για τη φήμη και την αποδοχή του κοινού έρχεται για άλλη μια φορά στο προσκήνιο στο τεύχος #5, όπου αποφασίζει να περάσει τη μέρα του βλέποντας τηλεόραση, για να γράψει ένα σχετικό άρθρο. Ο Spider τηλεφωνεί σε διάφορα talk show όπου προσβάλλει και κριτικάρει τον οικοδεσπότη και τους καλεσμένους, βγάζοντας στη φόρα μυστικά τους που γνωρίζει και αυτοί με τη σειρά τους αντιδρούν με οργή όταν καταλαβαίνουν ποιος είναι. Η έρευνα του τελειώνει άδοξα όταν λίγες ώρες αργότερα παρουσιάζεται ένα ρεπορτάζ στις ειδήσεις για το πώς ο διαβόητος δημοσιογράφος Spider Jerusalem, γνωστός από την κάλυψη του πάνω στο συμβάν στο Angels 8, τρομοκρατεί τηλεοπτικές εκπομπές. Η αντίδραση του Spider, ο οποίος πέφτει στα γόνατα και αναφωνεί «Ω Θεέ μου. Έγινα τηλεόραση.» είναι χαρακτηριστική, αποκαλύπτοντας πολλά για τον τρόπο σκέψης του Spider όσον αφορά τη φήμη και τη δημοσιότητα, καθώς και τους λόγους που τον ώθησαν να αποσυρθεί σε μια καλύβα στο βουνό για πέντε χρόνια.

Εικόνα 2: Η σταδιακή αλλαγή σε ασπρόμαυρο ανάμεσα στα πάνελ παρουσιάζει οπτικά τη συναισθηματική κατάσταση του Spider.

Καθώς ο Spider συνεχίζει να γράφει άρθρα για το «Λόγο» με αυξανόμενη επιτυχία, ο Royce του αναθέτει μια βοηθό: την πρώην στριπτιζέζ,⁹ πρώην σωματοφύλακα, φοιτήτρια δημοσιογραφίας Channon Yarrow. Η χημεία της σχέσης τους δημιουργείται από την πρώτη στιγμή της γνωριμίας τους, καθώς η Channon βλέπει ότι πίσω απ' την κυνική και μισανθρωπική συμπεριφορά του Spider, κρύβεται βαθιά γνώση της τέχνης της δημοσιογραφίας. Ο Spider ανακοινώνει ότι θα της μάθει «πραγματική δημοσιογραφία» δηλαδή την παρατήρηση και ανάλυση του περιβάλλοντος, των ανθρώπων και των γεγονότων. Οι έρευνες του Spider για την ολοκλήρωση των δύο βιβλίων συνεχίζονται ενώ αποκαλύπτονται ολοένα και περισσότερες όψεις της μελλοντικής κοινωνίας της Πόλης. Μετά την τηλεόραση γράφει για τη θρησκεία (την οποία επίσης απεχθάνεται) και τους «Διατηρητέους πολιτισμούς» άλλων λαών, που υπάρχουν με τη μορφή αποκομμένων (με μεθόδους καραντίνας) από τον έξω κόσμο κοινωνιών. Η Channon, μετά τη μεταμόρφωση του αγοριού της σε νοήμον σύννεφο νανομηχανών, παίρνει την απόφαση να ενταχθεί σε μοναστήρι αφιερωμένο στον Fred Christ, και ο Spider αποκτά μια καινούργια βοηθό, την Yelena Rossini. Πρόκειται για σημαντικά διαφορετική προσωπικότητα από την προκάτοχο της, καθώς ανήκει στην υψηλή κοινωνία, έχει σπουδάσει Διοίκηση Επιχειρήσεων και μιλάει επτά γλώσσες. Ο Spider, αποφασίζοντας ότι το πρώτο του βιβλίο θα

είναι συλλογή με τα άρθρα του στον «Λόγο» και το δεύτερο η κάλυψη της προεκλογικής εκστρατείας, εμπλέκεται πιο ενεργά στην πολιτική. Έτσι έρχεται αντιμέτωπος με τον διεφθαρμένο πρόεδρο της Αμερικής. Το όνομα του δεν αναφέρεται, καθώς, λόγω παλαιότερων άρθρων του Spider, όλοι τον αποκαλούν με το ψευδώνυμο «το Κτήνος». Σε μια σειρά από πρόσωπο με πρόσωπο «gongzo» συνεντεύξεις, ο χαρακτήρας του Κτήνους διαγράφεται ως ένας Νίξον-ικός πρόεδρος που διψά για δύναμη, υποτιμά το λαό και συνηθίζει να τιμωρεί τις περιοχές που δεν τον υποστηρίζουν. Ο Spider τον κατηγορεί ότι δεν έχει πραγματικά πιστεύω, ότι έγινε πρόεδρος χωρίς να τον ενδιαφέρει πραγματικά αυτή η θέση, και ότι έχει μετατρέψει την Αμερική σε σχεδόν τριτοκοσμική χώρα. Μαθαίνει, όμως, ότι το Κτήνος απλά πιστεύει στο «να βγάλουμε τη μέρα». Να εκπληρώνει, δηλαδή, τα απολύτως απαραίτητα καθήκοντα του και να εξασφαλίζει ότι η χώρα συνεχίζει να υπάρχει και το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού να επιβιώνει.

Ο βασικός αντίπαλος του, ο Gary Callahan, αποκτά το ψευδώνυμο «ο Χαμογελαστός» (The Smiler), από τον Spider, καθώς και την υποστήριξη του ενάντια στο Κτήνος. Κύριος λόγος είναι η Vita Severn, πολιτική διευθυντής του Callahan, η οποία κερδίζει τη συμπάθεια του Spider και βρίσκεται στα πρώτα στάδια ενός ειδυλλίου με αυτόν. Η Vita πιστεύει με ειλικρίνεια ότι ο Callahan πρέπει να εκθρονίσει το Κτήνος από την προεδρική καρέκλα και ο Spider σε ένα από τα άρθρα του την περιγράφει ως «το μόνο πραγματικό ανθρώπινο ων που έχω γνωρίσει στην πολιτική, και ο μόνος λόγος να ψηφήσει κανείς τον Χαμογελαστό». Ο Callahan, όμως αποδεικνύεται χειρότερος από τον πολιτικό αντίπαλο του. Σε μια κίνηση με στόχο να κερδίσει την ψήφο συμπόνιας του λαού, διατάζει την εν ψυχρώ δολοφονία της Vita, μπροστά στις τηλεοπτικές κάμερες, αφήνοντας συντετριμμένο το Spider. Ως αποτέλεσμα κηρύττει πόλεμο ενάντια στον Callahan και την άνοδο του στην προεδρία, μαζί με τις δύο «βρωμερές βοηθούς»: την Yelena και την Channon, η οποία επιστρέφει στο πλευρό του αηδιασμένη από τη σέκτα του Fred Christ.

Εικόνα 3: Εξώφυλλο του τεύχους 19 που εικονίζει τον Spider και τις «βρωμερές βοηθούς» του. Στο φόντο φαίνεται το σύμβολο τις σέκτας των Transients που λειτουργεί ταυτόχρονα και ως σήμα κατατεθέν του *Transmetropolitan*.

Ο Spider μαζεύει στοιχεία για να ενοχοποιήσει τον Callahan, ο οποίος εκλέγεται, τελικά, πρόεδρος σε μια θριαμβευτική νίκη κατά του Κτήνους. Ο Spider διεξάγει τις έρευνες του μυστικά αποκαλύπτοντας όλο και περισσότερα βρώμικα μυστικά για τον Πρόεδρο και το κυβερνών κόμμα. Έχοντας πλέον στήσει τη βάση για να ανατρέψει την κυβέρνηση, εξαπολύει ένα καυστικό άρθρο ενάντια στον πολιτικό σύμβουλο του προέδρου Alan Schact οδηγώντας τον στην αυτοκτονία. Ο Callahan ξεκινά βεντέτα ενάντια στον Spider, τον οποίο βλέπει σαν σοβαρή απειλή για τα συμφέροντα του, και αναγκάζει την εφημερίδα *Ο Λόγος* να τον απολύσει (προς λύπη του φίλου και εκδότη του Royce). Ο Spider συνεχίζει να γράφει άρθρα στην underground ιστοσελίδα *Η Τρύπα* και να συλλέγει ολοένα και περισσότερα αποδεικτικά στοιχεία ενάντια στον Callahan και τη διεφθαρμένη προεκλογική εκστρατεία του. Κατά τη διάρκεια μιας καταστροφικής καταιγίδας πάνω από την Πόλη, ο Spider τραυματίζεται και περιθάλπεται από τον πατέρα της Yelena. Όταν ξυπνά μαθαίνει ότι οι γιατροί του διέγνωσαν μια εκφυλιστική εγκεφαλική πάθηση (παρόμοια με τη νόσο Alzheimer's) από για την οποία οι πιθανότητες

ανάκαμψης είναι λιγότερο από 1%. Το δεύτερο μεγάλο χτύπημα έρχεται όταν ανακαλύπτει ότι, κατά τη διάρκεια της καταιγίδας, κάποιος διέγραψε όλα τα αποτελέσματα των ερευνών και τα αποδεικτικά από τις έρευνες του Spider τα τελευταία 3 χρόνια. Παρ' όλα αυτά, ο Spider και οι βοηθοί του συνεχίζουν τον αγώνα ενάντια στον πρόεδρο με ακόμα μεγαλύτερο ζήλο ελπίζοντας ότι θα δώσουν στο λαό την έμπνευση να αναζητήσει την Αλήθεια.

Η ιστορία κορυφώνεται με τον Callahan να κηρύττει στρατιωτικό νόμο στην πόλη, και να στέλνει πληρωμένους δολοφόνους ενάντια στον Spider και τους συνεργάτες του. Σε μια «Από Μηχανής Θεός» επέμβαση, ο Royce ανακαλύπτει τα χαμένα αποτελέσματα των ερευνών του Spider στα αρχεία του *Λόγου*. Αποκαλύπτοντας το μακελειό που διαπράττει η Εθνοφρουράς ενάντια σε αθώους διαδηλωτές, ο Spider καταφέρνει να στρέψει επιτέλους τα ΜΜΕ ενάντια στον πρόεδρο. Παλεύοντας ενάντια στην ασθένεια, διεξάγει μία πρόσωπο με πρόσωπο συνέντευξη με τον παρανοϊκό Callahan, ο οποίος σε μια κρίση μεγαλομανίας του αποκαλύπτει την πραγματική γνώμη του για το λαό, τη χώρα και τη θέση του σαν πρόεδρος, ομολογώντας ταυτόχρονα το φόνο της Vita Severn. Δυστυχώς γι' αυτόν, ο κοριός που έχει μαζί του ο Spider καταγράφει τα πάντα, και ο πρόεδρος συλλαμβάνεται από τις δυνάμεις της αστυνομίας. Στο τελευταίο τεύχος, ο Royce επισκέπτεται τον Spider και τις βοηθούς του, που έχουν μετακομίσει σε ένα εξοχικό σπίτι στο βουνό. Βρίσκει τον Spider να κάθεται στον κήπο του σπιτιού, σχεδόν ανάπηρο από τις επιπτώσεις της αρρώστιας στο νευρικό του σύστημα. Ο Spider του λέει ότι δεν σκοπεύει να ασχοληθεί ξανά με τη δημοσιογραφία καθώς η κατάσταση του είναι τόσο άσχημα που δεν μπορεί ούτε να καπνίσει χωρίς βοήθεια. Όταν έχουν φύγει όλοι, ο Spider ψάχνει στην τσέπη του γιλέκου του, βγάζει ένα πιστόλι του και το φέρνει στο στόμα του. Το χρησιμοποιεί για να ανάψει τσιγάρο και λέγοντας «Ένα τοις εκατό» γελά μανιακά...

Year of the Bastard: Ανάλυση της προσωπικότητας του Spider Jerusalem

Ο Spider Jerusalem, είναι ένας έντονα αντιφατικός, αλλά ταυτόχρονα ξεκάθαρος χαρακτήρας, προφανώς επηρεασμένος από μεγάλους γοτσο δημοσιογράφους όπως ο Hunter S. Thompson. Ταυτόχρονα φέρει πολλά στοιχεία του δημιουργού του Warren Ellis, καθώς όπως δήλωσε ο ίδιος, το Transmetropolitan ήταν μια ευκαιρία γι' αυτόν να "βγάλει κάποιο βάρος απ' την πλάτη του".¹⁰ Η ανακάλυψη και δημοσιοποίηση της Αλήθειας είναι ένα

από τα βασικά σημεία της ιδεολογίας του Spider. Η άποψη του για τη δημοσιογραφική ακεραιότητα, ελεύθερη από κάθε προσωπική προκατάληψη συνοψίζεται στο σλόγκαν που συχνά χρησιμοποιεί «Όταν τα ψέματα γίνονται αλήθεια, η αλήθεια είναι ξεπερασμένη». Είναι διατεθειμένος να κάνει τα πάντα για να ξεσκεπάσει τα ψέματα που λέει η εξουσία στο λαό, ακόμα και αν χρειαστεί να παρανομήσει και να θέσει τη ζωή του σε κίνδυνο. Από την άλλη πλευρά, μισεί με πάθος το λαό όταν αυτός επιλέγει να βρίσκονται στην εξουσία άνθρωποι που τον καταπιέζουν και δεν νοιάζεται για τίποτα πέρα από τις διεστραμμένες απολαύσεις που αποτελούν την ψυχαγωγία του μέλλοντος. Αυτή η αντιφατικότητα οδηγεί τον Spider σε φαινομενικά παράλογη συμπεριφορά. Ενώ προσπαθεί να πείσει το κοινό να σταματήσει να πιστεύει τα ψέματα της εξουσίας και να αναζητήσει την αλήθεια, ξεσπά συχνά ενάντια σε όποιον πιστεύει τυφλά όσα γράφει στα δικά του άρθρα. Ο Mitchell Royce, έχοντας συνεργαστεί και παλαιότερα με τον Spider, λέει σε μια συζήτηση του με την Yelena Rossini «Ο Spider έχει ανάγκη να βρίσκεται στην Πόλη για να γράψει. Αλλά έχει ανάγκη και να τον μισούν».

Το συγγραφικό ταλέντο του δεν αργεί να κατακτήσει το κοινό και να δημιουργήσει πολλούς οπαδούς του Spider, με αποτέλεσμα αυτός απλά να τους μισήσει περισσότερο. Χαρακτηριστικό παράδειγμα στο τεύχος #16 όπου ο Spider, περπατώντας αμέριμος στο δρόμο συναντά έναν άντρα που φορά τα χαρακτηριστικά δίχρωμα και συμμετρικά γυαλιά που φορά ο ίδιος. Λίγα βήματα αργότερα πέφτει πάνω σε κάποιον άλλο με τα ίδια γυαλιά. Μετά από ένα από τε περίφημα ξεσπάσματα οργής του Spider, ανακαλύπτει τη λύση του μυστηρίου: ένα βιβλιοπωλείο μοιράζει δωρεάν “Γυαλιά Spider” για να προωθήσει το καινούργιο του βιβλίο «Μισώ Αυτό το Μέρος». Για τη δημιουργία μιας κοινωνίας που βασίζεται στην κάθε είδους διαστροφή και στον ισοπεδωτικό καταναλωτισμό, ευθύνεται κατά τη γνώμη του τόσο ο λαός όσο και η εξουσία. Αυτή η κοινωνία εξαγριώνει τόσο τον Spider, ώστε αποφάσισε να την εγκαταλείψει και να γίνει ερημίτης.

Η απόφαση του, παρ’ όλα αυτά, να πολεμήσει ενάντια στην καταπιεστική εξουσία παίρνοντας το μέρος του λαού, αποκαλύπτει ότι κάτω από το μισανθρωπικό κέλυφος της δημόσιας εικόνας του κρύβεται μια σπάνια ανθρωπιά και ευαισθησία. Αυτή η πιο ανθρώπινη πλευρά του Spider, που

αποτελεί και την κινητήρια δύναμη για τον αγώνα του ενάντια στη διαφθορά, έρχεται συχνά στην επιφάνεια. Ένα από τα πιο συναισθηματικά φορτισμένα τεύχη ξεκινά με τον θάνατο μίας γυναίκας του 20ού αιώνα. Ο εγκέφαλος της διατηρείται μέσω κρυογονικής τεχνολογίας, ώστε να επανέλθει στη ζωή, χρόνια αργότερα, στην Πόλη του *Transmetropolitan*, περιτριγυρισμένη από αδιάφορους δημόσιους υπαλλήλους. Όπως όλοι όσοι έρχονται στη ζωή μέσω αυτής της διαδικασίας, ζει σε άθλιες συνθήκες, χωρίς καμία υποστήριξη από την κυβέρνηση, και επιπλέον αδυνατεί να προσαρμοστεί σε μια κοινωνία τόσο αλλόκοτη και διαφορετική, που δεν θυμίζει σε τίποτα αυτή που γνώριζε. Κατά τη διάρκεια ενός ρεπορτάζ του πάνω σε αυτή την κοινότητα των «Αναγεννημένων», ο Spider περιθάλλει την Mary, προσφέροντας της βοήθεια και βοηθώντας την να επιβιώσει στο αφιλόξενο περιβάλλον που βρίσκεται. Αυτή του διηγείται ιστορίες από σημαντικές προσωπικότητες του 20ού αιώνα. Ανακαλύπτοντας από τη συνέντευξη που της παίρνει ότι έχει ταλέντο στη φωτογραφία, της κάνει δώρο μια φωτογραφική μηχανή. Το σχετικό άρθρο που γράφει αργότερα, είναι καθοριστικό για το χαρακτήρα του Spider: δείχνει ότι έχει βαθιά ριζωμένη μέσα του ελπίδα για τους ανθρώπους και τις δυνατότητες τους να δημιουργήσουν μεγαλείο. Η ελπίδα του αυτή ξεπερνά το μίσος που νοιώθει τόσο για την εξουσία όσο και για το λαό, και τον ωθεί να δώσει άνιση μάχη ενάντια στην κοινωνία κρατά πίσω το ανθρώπινο είδος.

Αυτή η σχέση αγάπης-μίσους με το λαό, και ο φαύλος κύκλος καταλογής της ευθύνης από την εξουσία στο λαό και από το λαό στην εξουσία, είναι τα βασικά αίτια της εσωτερικής σύγκρουσης του Spider και της αντιφατικής συμπεριφοράς του. Είναι επίσης ο λόγος της καταστροφικής χρήσης ναρκωτικών που κάνει. Πέρα από την κατανάλωση τσιγάρων και αλκοόλ, ο Spider κάνει χρήση πραγματικών και φανταστικών ναρκωτικών ουσιών: πρόκειται κυρίως για διεγερτικά και ουσίες που αυξάνουν την ανθρώπινη ευφυΐα. Σε σχετική ερώτηση της Yelena η απάντηση που δίνει είναι «Για να κρατάω τον εαυτό μου εδώ» προσθέτοντας «Δεν είμαι εδώ πλέον. Είμαι εκεί». Πατώντας ένα κουμπί στο τηλεκοντρόλ που κρατάει, προβάλλει σε μια οθόνη μια φωτογραφία του βουνού που αποτελούσε την κατοικία του για πέντε χρόνια. Η παρανοϊκή μελλοντική κοινωνία, γεμάτη σουρεαλιστικούς πειρασμούς, σε συνδυασμό με το ότι είναι περιτριγυρισμένος από ανθρώπους

που μισεί και παράλληλα υπερασπίζεται, αναγκάζουν τον Spider να καταφύγει σε χημικές ουσίες για να συγκεντρωθεί και να δουλέψει. Το γεγονός αυτό δεν μπορεί παρά να προσθέσει στην απέχθεια του για την παρούσα τάξη πραγμάτων. Σε μια ιδανική κοινωνία, στην κοινωνία που οραματίζεται, κανένας άνθρωπος δεν θα έπρεπε να χρειάζεται να καταφύγει σε επικίνδυνα ναρκωτικά για να διατηρήσει τα λογικά του.

«Δεν είμαι εδώ πλέον. Είμαι εκεί».

Παρά την απέχθεια που συχνά δείχνει για όσους είναι γύρω του, παραμένει πάντα πιστός στους φίλους του. Ο σεβασμός και η αγάπη που τους δείχνει διατηρούν το μοτίβο «ανθρωπιά πίσω από τον μισανθρωπισμό» του Spider. Μεγαλύτερο παράδειγμα η δολοφονία της Vita Severn από τον Callahan, που αποτέλεσε το βασικό κίνητρο του Spider για να ανατρέψει τον πρόεδρο. Δεν υποστηρίζει κανένα πολιτικό κόμμα, καθώς αντιτίθεται σε κάθε μορφή εξουσίας. Δηλώνει άθεος, και αντιδρά βίαια στις πολλές και διαφορετικές θρησκείες της Πόλης, θεωρώντας τες τίποτα περισσότερο από ανάξιες φιγούρες εξουσίας που εκμεταλλεύονται τα μέλη τους. Όλα τα παραπάνω οδηγούν σε ένα συμπέρασμα για τη φιλοσοφία του Spider: οι ανθρώπινες σχέσεις πρέπει να βασίζονται στην ισότητα και τον αλληλοσεβασμό. Αυτού του είδους ο ιδεαλισμός είναι που τον κινεί και αποτελεί το κύριο έναυσμα για τις πράξεις του.

Εμφανισιακά, ο Spider Jerusalem εμφανίζεται αρχικά ως γυμνός ερημίτης με μακριά, μπλεγμένα μαλλιά και τεράστια γενειάδα. Όταν επιστρέφει στην Πόλη

χάνει όλη την τριχοφυΐα του λόγω μίας χαλασμένης μονάδας στεγνού καθαρίσματος σώματος. Είναι μικροκαμωμένος, με μεγάλη μύτη και ελαφρώς στραβά δόντια. Το πρόσωπο και ο σωματότυπος του βασίζονται στον φίλο του σχεδιαστή Darrick Robertson, Andre Ricciardi.¹¹ Το σώμα του είναι καλυμμένο από μαύρα τατουάζ με γεωμετρικά tribal σχήματα και κάποια δυτικά σχέδια, καθώς και τη στυλιζαρισμένη εικόνα μιας αράχνης στο μέτωπο. Φοράει συνήθως ανοιχτό μαύρο κοστούμι χωρίς πουκάμισο και μαύρες δερμάτινες μπότες, καθώς και ένα ζευγάρι ασυμμετρικά γυαλιά ηλίου με διαφορετικό χρώμα στον κάθε φακό, τα οποία λειτουργούν σαν φωτογραφική μηχανή. Το στυλιζαρισμένο λουκ του, σε συνδυασμό με το φουτουριστικό design του κόμικ, έχουν κάνει τον Spider καλτ φιγούρα για τους φαν της industrial μουσικής, όπως είχε γίνει και με την «σταρ» του περιοδικού *Deadline*, την Tank Girl.

Ο Spider δηλώνει περήφανα ότι είναι «πάντα οπλισμένος», απαραίτητη προϋπόθεση για να επιβιώσει κανείς στο αφιλόξενο περιβάλλον της Πόλης. Έχει στην κατοχή του πολλά φουτουριστικά όπλα, αλλά προτιμά να χρησιμοποιεί τον «Αποζεύκτη εντέρων» (ένα όπλο που προκαλεί βίαια και οδυνηρή απώλεια ελέγχου των εντέρων στο στόχο του), καθώς είναι μη-θανατηφόρο, δεν αφήνει ίχνη για τη βαλλιστική υπηρεσία και προκαλεί ντροπή στους αντιπάλους του. (Όπως άλλωστε και ο Λόγος του: τα άρθρα που δημοσιεύει γίνονται ένα ακόμα όπλο στα χέρια του. Όπως λέει ο ίδιος «*Η δημοσιογραφία είναι απλά ένα όπλο. Σημάδεψε σωστά και μπορείς να τσακίσεις τα γόνατα του κόσμου.*») Όταν χρησιμοποιεί θανατηφόρα όπλα, είναι πάντα σε κατάσταση αυτοάμυνας, όπως στην περίπτωση των πληρωμένων δολοφόνων που είχαν σταλεί εναντίων του. Κατά τη διάρκεια του κόμικ αποδεικνύεται συχνά ικανός, αλλά όχι άτρωτος, πιστολέρο. Οι ικανότητες του στη σκοποβολή, αφήνει να εννοηθεί ότι προέρχονται από το σκοτεινό παρελθόν του ως «διαβόητος φυγόδικος δημοσιογράφος», που δεν καλύπτεται στις σελίδες του *Transmetropolitan*. Άλλα στοιχεία του παρελθόντος του που αναφέρονται είναι:

- Η ναρκομανής μητέρα του, με την οποία μεγάλωσε στις φτωχογειτονιές των λιμανιών της Πόλης τρώγοντας σαύρες.

- Η πρώην σύζυγος του, η οποία βρίσκεται σε κρυογονική ψύξη, με εντολές να την επαναφέρουν μετά το θάνατο του Spider.

- Η συμμετοχή και δημοσιογραφική κάλυψη του σε μια ιστορική επανάληψη της Γαλλικής Επανάστασης, στο Παρίσι.

Και τα τρία αποκαλύπτουν πτυχές του χαρακτήρα του, δείχνοντας πώς συγκεκριμένα γεγονότα του παρελθόντος δημιούργησαν την προσωπικότητα του Spider όπως εμφανίζεται στο *Transmetropolitan*.

Filth of the City: Εικόνες μιας μελλοντικής μεγαλούπολης

«Χτές, εδώ στη μέση της Πόλης, είδα ένα λύκο να μεταμορφώνεται σε πρώην Ρώσο γυμναστή και να δίνει μια επαγγελματική κάρτα που έγραφε: «Η Προσωπική σας πόρνη ασφαλείας! Αποστειρωμένα εντόσθια! όλες οι πιστωτικές κάρτες δεκτές» σε έναν μεγαλόσωμο άντρα που φορούσε εκπαιδευμένους καρκίνους επίθεσης στο πρόσωπο του και διέθετε εβδομήντα πέντε οδοντωτούς Δράκους Κομόντο αντί για πόδια. Και έκαναν σεξ. Μπροστά μου. Και έξι από τους Δράκους Κομόντο έφτυσαν νάπαλμ στα καινούργια μου παπούτσια. Ακούστε. Μου λένε ότι είμαι Διάσημος Δημοσιογράφος αυτές τις μέρες. Μου λένε ότι τα πέντε χρόνια που πέρασα μακριά από την Πόλη εξαφανίστηκαν σαν το όνομα του τύπου που ψαρέψατε χτες το βράδυ, και ότι είναι σαν να μην έφυγα (με έδιωξαν, να σας θυμίσω, πράγματα όπως η Αρρώστια, το Μίσος και ο Θάνατος της Αλήθειας). Και ξέρω ότι με αγαπάτε ακόμα πιο πολύ αφότου γλύτωσα από Φριχτή Δολοφονία και έγγραφα για τη συντριπτική απώλεια που ένοιωσα όταν έφυγε η βοηθός μου και το κατάλαβα μετά από έξι βδομάδες. Γιατί πρέπει, λοιπόν, να ανεχτώ αυτό το βρωμερό πράγμα στο κατώφλι μου; Τώρα το πανέμορφο καινούργιο μου διαμέρισμα βρωμάει βρεγμένη γούνα και φλεγόμενα σάλια δράκου, και νομίζω πως ένας από τους καρκίνους ζευγάρωσε με το χαλάκι της πόρτας. Με βρίζει συνέχεια με βαριά μεξικάνικη προφορά. Αν με αγαπούσατε, θα αυτοκτονούσατε όλοι σήμερα.»

-Spider Jerusalem

Ο κόσμος του *Transmetropolitan* είναι μια δυστοπική εικόνα των μελλοντικών ΗΠΑ. Η Πόλη, ο βασικό χώρος όπου λαμβάνει χώρα η δράση του κόμικ είναι μια φουτουριστική μεγαλούπολη σε αδιευκρίνιστη πολιτεία της Αμερικής, αν και η εμφάνιση του Αγάλματος της Ελευθερίας, υπαινίσσεται ότι πρόκειται για τη μελλοντική Νέα Υόρκη. Περιγράφεται ως ένα καζάνι από χιλιάδες κουλτούρες που αναμιγνύονται μεταξύ τους και μεταλλάσσονται διαρκώς. Η τηλεόραση, το φαγητό, ο τρόπος ντυσίματος ακολουθούν ακραίες και διεστραμμένες τάσεις μόδας που φαινομενικά δεν βγάζουν κανένα νόημα. Καινούργιες θρησκείες εμφανίζονται κάθε μέρα (μία κάθε τριανταπέντε λεπτά, σύμφωνα με στατιστικές μελέτες), το ίδιο και καινούργιες σεξουαλικές διαστροφές. Το πρόγραμμα της τηλεόρασης στην Πόλη ακροβατεί ανάμεσα στην ακραία, *politically incorrect* παρωδία και τη λογική εξέλιξη της σημερινής τηλεόρασης, καθώς είναι βασισμένο στον άκρατο και πολλές φορές ανήθικο καταναλωτισμό και στερούμενο κάθε είδους ουσιαστικού περιεχομένου. Μετά από χρόνια ανάμιξης όλων των υπαρχόντων ανθρώπινων πολιτισμών στην ιστορία, μαζί με άλλους που δεν υπάρχουν ακόμα, το αποτέλεσμα είναι μια κοινωνία που ζει στο παρόν. Στα μισά της σειράς αποκαλύπτεται στον αναγνώστη ότι οι κάτοικοι της Πόλης έχουν σταματήσει να μετρούν το χρόνο. Τα μνημεία και τα βιβλία ιστορίας φέρουν χρονολογίες που μετράνε χρόνια αντίστροφα ξεκινώντας από το τρέχον έτος. Επιπλέον οι πολίτες έχουν υποστεί πλήρη πλύση εγκεφάλου από τα ΜΜΕ, μετατρέποντας τους σε έκφυλα και απόλυτα εγωκεντρικά άτομα που έχουν σαν μοναδικούς στόχους την επιβίωση και την κατανάλωση. Στον τέταρτο τόμο, με τίτλο *The New Scum*, ο Spider καλύπτει τις τελευταίες εξελίξεις των πολιτικών γεγονότων λίγο πριν τις εκλογές, ενώ ταυτόχρονα γυρίζει στους δρόμους της Πόλης παρατηρώντας τη ζωή των πολιτών σε αυτό το πολιτικό κλίμα. Αυτό που βλέπει ανάμεσα στις οθόνες, τα flyer, και τις αφίσες με τα πρόσωπα των υποψήφιων προέδρων είναι: μία Νέο-Χριστιανική σέκτα να προσπαθεί να λιθοβολήσει κάποιον, ζευγάρια να κάνουν σεξ μέσω μηχανικού interface και τρομοκράτες να καταστρέφουν όλο τον ηλεκτρονικό εξοπλισμό σε ένα οικοδομικό τετράγωνο με ηλεκτρομαγνητικούς παλμούς για να «φέρουν τους ανθρώπους πιο κοντά». Ο κόσμος της Πόλης απλά δεν νοιάζεται για κάτι έξω από την καθημερινή του ζωή.

Η τεχνολογία στο μέλλον του *Transmetropolitan* έχει εξελιχθεί ραγδαία. Η λύση του ενεργειακού προβλήματος βρέθηκε καλύπτοντας τον Ερμή με πίνακες που συλλέγουν την ηλιακή ενέργεια και τη μεταφέρουν στη Γη. «Δημιουργοί», συσκευές που ανακατατάσσουν τα μόρια για να δημιουργήσουν ό, τι θέλει ο χρήστης, έχουν αντικαταστήσει τις οικιακές ηλεκτρικές συσκευές. Παίρνοντας στοιχεία από το διεθνές κίνημα Transhumanism,¹² ο Warren Ellis έφτιαξε έναν κόσμο όπου οι μετατροπές στο ανθρώπινο σώμα είναι ελεύθερη επιλογή του καθενός. Μπορεί κανείς να εγκαταστήσει στο σώμα του «χαρακτηριστικά» με ένα μεγάλο εύρος λειτουργιών, από όργανα για την καταπολέμηση του καρκίνου μέχρι μέλη ζώων για διακοσμητικούς και ψυχαγωγικούς λόγους. Υπό αυτό το πρίσμα εγωκεντρισμού, ηθικής διάβρωσης και άγνοιας του παρελθόντος, λοιπόν, είναι «λογικό», όταν δίνεται στους ανθρώπους η δυνατότητα να κάνουν οτιδήποτε μέσω της υψηλής τεχνολογίας, να τη χρησιμοποιούν για να δημιουργήσουν μικροσκοπικούς σκλάβους ηδονής που μοιάζουν με τον Χίτλερ (!). Σουρεαλιστικές και γκροτέσκες μορφές ανθρώπων γεμίζουν τους δρόμους της Πόλης, κάνοντας ακατονόμαστα πράγματα ο ένας στον άλλο. Σε τεράστιες οθόνες, διαφημίζονται εστιατόρια με κλωνοποιημένο ανθρώπινο κρέας. Όπως είναι φυσικό, όλα τα ταμπού έχουν καταρριφτεί: η κοινωνία του μέλλοντος δεν μπορεί παρά να είναι απόλυτα «φιλελεύθερη».

Το όνομα που δίνεται για αυτή την κατάσταση του πολιτισμού είναι «μονοκουλτούρα», βασισμένο στην ιδέα του «μονοθεϊσμού». Ο Χριστιανισμός, που δημιουργήθηκε ως μία θρησκεία με πιστούς σε όλο τον κόσμο, προσιτή σε όλους γιατί ενσωματώνει στοιχεία από προηγούμενες υπάρχουσες θρησκείες, είναι η βάση για την ιδέα της μονοκουλτούρας του *Transmetropolitan*. Ως αποτέλεσμα αυτού του κοινού για όλους τους ανθρώπους πολιτισμού, παρατηρείται το φαινόμενο της ολοκληρωτικής παγκοσμιοποίησης. Σε όλες τις χώρες του κόσμου υπάρχουν οι ίδιες αλυσίδες καταστημάτων, που πουλάνε τα ίδια προϊόντα. Οι γιγαντοοθόνες στους δρόμους προβάλουν το ίδιο κανάλι σε κάθε άκρη της Γης, ενώ ο κινηματογράφος και η μουσική δεν διαφέρουν ανά γεωγραφικό πλάτος και μήκος. Τα κανάλια και διαδίκτυο έχουν συνενωθεί στα επονομαζόμενα “feedsites”, τα ονόματα των οποίων είναι συμβολικά καθώς ο Λόγος

αναπαριστά την ελευθερία του λόγου την οποία φιμώνει ο πρόεδρος, ενώ η Τρύπα είναι η underground (υπόγεια) λύση στην οποία καταφεύγει ο Spider. Η συνεχώς εναλλασσόμενη, κατασκευασμένη κουλτούρα, φτιαγμένη με τέτοιο τρόπο ώστε να ενσωματώνει και τελικά να αντικαθιστά όλες τις άλλες με ένα ομογενοποιημένο μίγμα τους, δεν είναι παρά η εξέλιξη του επιχειρησιακού μοντέλου των σημερινών πολυεθνικών. Ένα μοντέλο που βασίζεται στην μαζική παραγωγή προϊόντων αμφιβόλου ηθικής και ποιότητας, τα οποία απευθύνονται σε μία αγορά κοινωνικά προγραμματισμένη να τα καταναλώνει μανιωδώς, δε θα μπορούσε, κατά τον Ellis, παρά να οδηγήσει σε μία ομογενοποιημένη και δημιουργικά νεκρή κουλτούρα.

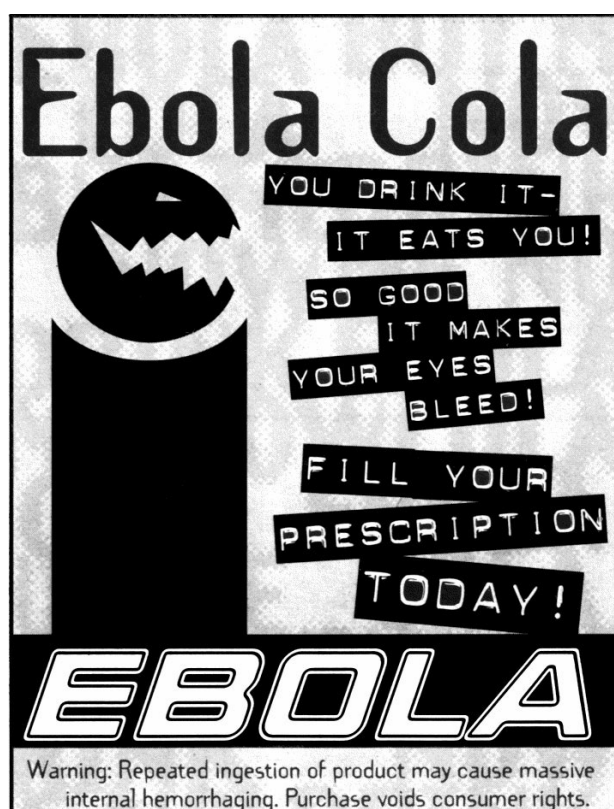
Αυτού του είδους η σατιρική προνοητικότητα είναι η βάση για πολλές από τις λεπτομέρειες στον κόσμο του *Transmetropolitan*. Το σχέδιο του Darrick Robertson περιέχει πολλές τέτοιες μικρές λεπτομέρειες που εύκολα μπορεί κανείς να αγνοήσει, οι οποίες ζωντανεύουν την Πόλη παρουσιάζοντας προϊόντα, τάσεις μόδας, τηλεοπτικά προγράμματα, και γενικότερα το στοιχείο του μελλοντικού lifestyle.

Εικόνα 4: Τεύχος #1. Η προσπάθεια του Spider να εγκληματιστεί ξανά στο παράξενο περιβάλλον της Πόλης λειτουργεί σαν εισαγωγή σε αυτήν για τον αναγνώστη.

Εικόνα 5: Πάνελ από το Τεύχος 22, ένας δρόμος της πόλης.

Εικόνα 6: Διαφήμιση του φανταστικού αναψυκτικού Ebola Cola. Από το preview του Transmetropolitan που κυκλοφόρησε πριν τη σειρά σε μορφή σελίδων εφημερίδας.

Μακριά από την πολυτέλεια και τον κοσμοπολίτικο ηθικό ξεπεσμό των αστών, βρίσκονται οι φτωχογειτονίες της Πόλης. Οι κάτοικοι τους ζουν σε άθλιες συνθήκες, χωρίς καμία υποστήριξη από την κυβέρνηση. Άστεγοι ζουν στους δρόμους μέσα στην φτώχεια και τις αρρώστιες, καθώς γίνονται εξώσεις σε ανθρώπους που δεν ψήφισαν το κυβερνών κόμμα για να μείνουν στα σπίτια τους πιο προνομιούχοι πολίτες. Η κλίμακα Kardashev¹³ ορίζει τρεις τύπους πολιτισμών. Τύπος I θεωρείται ένας πολιτισμός που χρησιμοποιεί στο έπακρο τις ενεργειακές πηγές του πλανήτη του και έχει εξαλείψει τα προβλήματα και τις εσωτερικές διαμάχες του είδους του. Ο Τύπος II έχει ενεργειακές ανάγκες τόσο μεγάλες που εκμεταλλεύεται πλήρως την ενέργεια του αστέρα στο κέντρο του συστήματος του. Ο Τύπος III περιγράφει τον διαγαλαξιακό πολιτισμό που χρησιμοποιεί την ενέργεια ενός ολόκληρου γαλαξία. Σύμφωνα με τα δεδομένα του *Transmetropolitan*, ο ανθρώπινος πολιτισμός παρά την εντυπωσιακή εξέλιξη του δεν έχει φτάσει ακόμα σε σημείο να πληρεί τις προδιαγραφές του πρώτου Τύπου πολιτισμού. Σύμφωνα με λεγόμενα του Spider «Αυτή παραμένει μια μηδενική κοινωνία».

Σε αυτό το χάος της συνεχής μετάλλαξης τη θέση των μουσείων έχουν πάρει οι «Διατηρητέοι πολιτισμοί». Πρόκειται για χώρους εντελώς αποκομμένους από τον έξω κόσμο, διατηρώντας δική τους ατμόσφαιρα και οικοσύστημα, χωρίς να επηρεάζονται από οποιεσδήποτε αλλαγές στον έξω κόσμο. Μέσα φιλοξενούν αυθεντικούς πολιτισμούς από διάφορες περιόδους της ιστορίας, όπως τους ιθαγενείς της Αυστραλίας, τους Αζτέκους, την Φεουδαρχική Ιαπωνία ή το Βερολίνο πριν την πτώση του τοίχους. Οι κάτοικοι τους δεν γνωρίζουν ότι βρίσκονται σε αυτό το χώρο, καθώς τους δίνεται η ψευδαίσθηση μακρινού ορίζοντα αντί για τους τοίχους, μέσα στους οποίους βρίσκονται, και δέχονται νοητικές εντολές ώστε να ξεχάσουν την αλήθεια για τον κόσμο τους αν ποτέ την ανακαλύψουν. Αυτά τα «ζωντανά μουσεία», ένα μείγμα ζωολογικού κήπου και reality show, δέχονται επισκέπτες οι οποίοι πρέπει να ελεγχθούν πλήρως ώστε να μην μεταφέρουν κάποιο μικρόβιο που μπορεί να βλάψει το οικοσύστημα, και η παρουσία τους διαγράφεται από τη μνήμη των κατοίκων αφού φύγουν. Η λέξη που χρησιμοποιείται για αυτούς τους χώρους είναι «Reservation». Λέξη δανεισμένη από τα «Indian

Reservations», τις δημόσιες εκτάσεις γης που έχει παραχωρήσει η Αμερικάνικη Κυβέρνηση στους ερυθρόδερμους ιθαγενείς της Αμερικής. Η δημιουργία των Reservations του *Transmetropolitan* αποτελεί τη λογική εξέλιξη αυτής της ενέργειας, σε μία έξυπνη χρήση μελλοντολογίας από τον Ellis.

Μία από αυτές τις κοινότητες είναι σημαντικά διαφορετική από τις υπόλοιπες. Αντί να διατηρεί παλαιότερους πολιτισμούς, φιλοξενεί έναν πολιτισμό που δεν υπάρχει ακόμα. Μέσω πειραματισμού με υψηλή (και παράνομη στον έξω κόσμο) τεχνολογία, προσπαθεί να δημιουργήσει το περιβάλλον του μέλλοντος. Σκοπός των κατοίκων της, όπως μαθαίνει ο Spider κατά την επίσκεψη του εκεί, είναι να κάνουν μελέτες σχετικά με την εξασφάλιση της επιβίωσης του ανθρώπινου είδους στο μέλλον. Σε αυτό το μέρος όπου η μελλοντολογία έχει μεταφερθεί από την θεωρία στην πράξη, φύση και τεχνολογία έχουν γίνει ένα, γεννώντας ένα εντελώς εξωγήινο περιβάλλον. Πρόκειται για μια εξομοίωση του πώς θα είναι ο πολιτισμός στη Γη, όταν το ανθρώπινο είδος βρεθεί ακόμα πιο μακριά στο δρόμο της μετά-ανθρώπινης (Posthuman) εξέλιξης του. Το ανθρώπινο είδος στον κόσμο του *Transmetropolitan* πληρεί ήδη τις προδιαγραφές ενός μετά-ανθρώπινου είδους, που ορίζονται από την World Transhumanist Association ως «ένα όν που οι βασικές ικανότητες του ξεπερνούν τόσο εξωφρενικά αυτές των τωρινών ανθρώπων, ώστε να μην είναι ξεκάθαρα ανθρώπινο σύμφωνα με τα σημερινά δεδομένα». Ο Nick Bostrom από το Τμήμα Φιλοσοφίας του Πανεπιστημίου της Οξφόρδης παρουσίασε σε ένα άρθρο ¹⁴ το «Επιχείρημα της Εξομοίωσης». Η θεωρία του λέει (συνοπτικά) τα εξής:

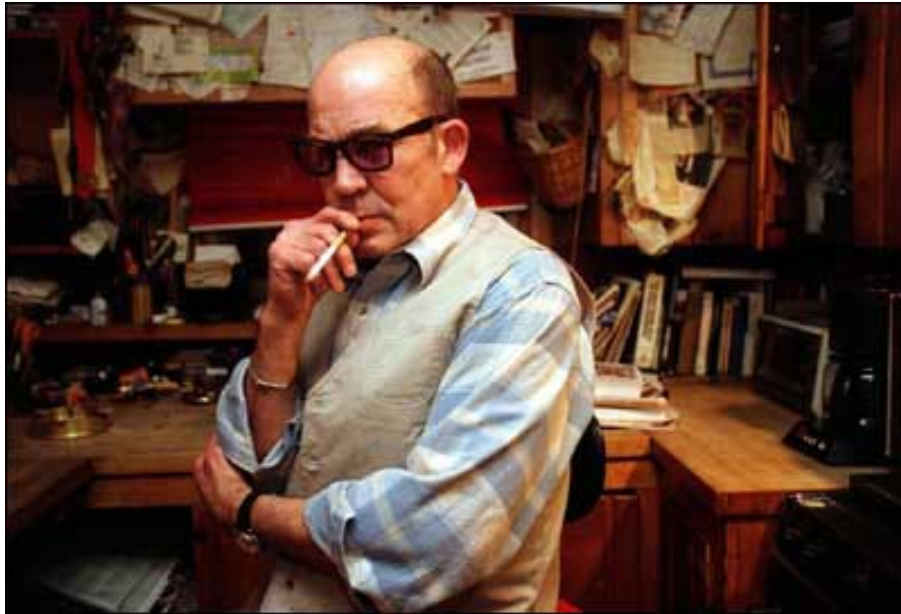
Το ανθρώπινο είδος είναι σχεδόν απίθανο να επιβιώσει για αρκετά μεγάλο χρονικό διάστημα ώστε φτάσει το μετά-ανθρώπινο στάδιο. Ένας μετά-ανθρώπινος πολιτισμός θα είχε την ικανότητα να δημιουργήσει εξομοιώσεις των προγόνων του, και θα το έκανε λόγω της τάσης του ανθρώπινου είδους να μελετά το παρελθόν του. Με την εξέλιξη της τεχνολογίας θα ήταν δυνατό να δημιουργηθούν τόσες πολλές τέτοιες εξομοιώσεις που η πιθανότητα να είμαστε η πραγματική ανθρώπινη φυλή που συνεχίζει να εξελίσσεται, και όχι μία από αυτές, είναι στατιστικά απίθανη.

Λαμβάνοντας υπ' όψη αυτή τη θεωρία, το μέλλον του *Transmetropolitan*, αν και δυσοίωνο, φέρει ένα μήνυμα ελπίδας, με την ανθρώπινη φυλή να αφηφά τις πιθανότητες και να φτάνει το μέτα-ανθρώπινο στάδιο. Το ελπιδοφόρο αυτό μήνυμα, μαζί με τον άνισο αλλά τελικά επιτυχημένο αγώνα του Spider, και την αποκατάσταση της υγείας του (1%) στο τέλος της ιστορίας, ευθυγραμμίζονται σε ένα από τα κεντρικά μοτίβα του *Transmetropolitan*: την ελπίδα για την επιβίωση ενάντια σε όλους τους όρους. Όπως λέει άλλωστε και ο τίτλος του, πρόκειται για την επιβίωση/υπέρβαση της μητρόπολης.

Ο κόσμος που προέρχεται από μια μίξη παρωδίας, μελλοντολογίας και κυνικής προνοητικότητας είναι το βασικότερο χαρακτηριστικό του *Transmetropolitan*. Σε συνδυασμό με την ιστορία ενός δημοσιογράφου που φτάνει στα άκρα για να αποκαλύψει την αλήθεια σε έναν κόσμο γεμάτο ψέματα (κάτι που αγγίζει τον αναγνώστη, που θα ήθελε να συμβαίνει πιο συχνά και στο δικό μας κόσμο), είναι αυτή η μίξη που κάνει τη σειρά τόσο ελκυστική. Παρά τα στοιχεία χιούμορ και πολιτικής αλληγορίας που εμφανίζονται συχνά, το *Transmetropolitan* είναι στην πραγματικότητα, από την αρχή μέχρι το τέλος, και κυρίως στην αρχή και στο τέλος, μια ιστορία για τη δύναμη της δημοσιογραφίας. Το μήνυμα του είναι για την ευθύνη που φέρουν τα ΜΜΕ απέναντι στο κοινό και τη δύναμη που έχει ένας δημοσιογράφος να αλλάξει τον κόσμο, όχι μέσω εξουσίας, αλλά αποκαλύπτοντας την αλήθεια. Στο τεύχος #58, όταν η ιστορία φτάνει στο αποκορύφωμα της, βλέπουμε την Πόλη να βρίσκεται υπό στρατιωτικό νόμο και τα ΜΜΕ να στρέφονται, επιτέλους, ενάντια στον πρόεδρο και να αναγνωρίζουν τα εγκλήματα του. Ο κόσμος, που μέχρι τότε υποστήριζε την εκστρατεία παραπληροφόρησης του προέδρου, στρέφεται εναντίον του. Σε μία σειρά καθαρικών σκηνών, οι εκδότες ιστοσελίδων και παραγωγοί τηλεοπτικών καναλιών, αφηφούν ο ένας μετά τον άλλο τους κυβερνητικούς στρατιώτες που έχουν εισβάλει στα γραφεία τους, για να βγάλουν στον αέρα αποδεικτικά στοιχεία κατά της κυβέρνησης. Σε αυτό το θρίαμβο της αλήθειας φαίνεται ξεκάθαρα το μήνυμα που θέλει να περάσει ο Ellis και η κινητήρια δύναμη που τον κάνει να γράφει. Σε συνέντευξη του,¹⁵ απάντησε στην σχετική ερώτηση ως εξής:

Γιατί γράφει ο καθένας; Θέλω να μιλήσω για όσα βλέπω. Νιώθω υποχρεωμένος να το κάνω. Αυτό που είναι, στην πραγματικότητα, το γράψιμο έχει να κάνει με το πού βρίσκεται τη συγκεκριμένη στιγμή ο συγγραφέας και τι βλέπει μπροστά του, και νιώθω υποχρεωμένος να φέρω την άποψη μου στο τραπέζι. Είναι η δουλειά ενός τρελού, βασικά. Αν δεν έκανα αυτό θα γυρνούσα στους δρόμους με ένα πλακάτ και θα τα έκανα πάνω μου δημόσια. Η μόνη διαφορά μου με τον τύπο με το πλακάτ στο Σαν Φρανσίσκο που φωνάζει γιατί η οικογένεια Κλίντον πρόδωσε δεκαέξι γαλαξίες και για τις ζεγναλογικές κοινωνίες ρουκετών¹⁶ είναι ότι εγώ πληρώνομαι για την αντίληψη μου για τον κόσμο.

Αυτή η ανάγκη του συγγραφέα ή δημοσιογράφου να μιλήσει για τον κόσμο γύρω του αποτελεί, κατά τον Ellis όχι μόνο το κίνητρο του ίδιου και του Spider Jerusalem τον οποίο δημιούργησε αλλά όλων των άλλων συγγραφέων που μοιράζονται αυτή την κοσμοθεωρία. Αυτή η ιδέα του να γράφει κανείς για ένα γεγονός, όχι σαν απλός παρατηρητής, αλλά ως συμμετέχων σε αυτό το γεγονός, έδωσε ζωή και στη λεγόμενη «Gonzo» δημοσιογραφία του Hunter S. Thompson, ο οποίος αποτέλεσε βασική έμπνευση για τον Spider Jerusalem, όπως θα δούμε στο επόμενο κεφάλαιο.

The Curse of Lono: Η ζωή του Hunter S. Thompson

Ο Hunter S. Thompson (18 Ιουλίου 1937 – 20 Φεβρουαρίου 2005) γεννήθηκε στο Λούισβιλ του Κεντάκυ και μεγάλωσε στην περιοχή Cherokee Triangle. Ήταν ο πρώτος γιός του Jack Robert Thompson, ασφαλιστικού υπάλληλου και βετεράνου του στρατού των Η.Π.Α. που υπηρέτησε στην Γαλλία κατά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, και της Virginia Davidson Ray, βιβλιοθηκάριο και γραμματέα. Ο Jack πέθανε το 1952 από νευρασθενική πάθηση, όταν ο Hunter ήταν δεκατεσσάρων χρονών. Άφησε τρεις γιους, τους Hunter, Davison και James στην φροντίδα της μητέρας τους, η οποία μετά το θάνατο του Jack άρχισε την κατάχρηση αλκοόλ. Δείχνοντας από μικρός ενδιαφέρον για τον αθλητισμό, ο Hunter έγινε μέλος του Castlewood Athletic Club, ενός ομίλου που προετοίμαζε τα παιδιά εφηβικής ηλικίας για τα αθλήματα του λυκείου. Εκεί ανέδειξε ταλέντο στο μπίιζμπολ, αν και δεν εντάθηκε σε καμία σχολική ομάδα στο λύκειο. Από τα παιδικά του χρόνια ο Hunter δημιουργούσε διαρκώς προβλήματα στο σχολείο. (Whitmer, 1993)

Ο Thompson φοίτησε πρώτα στο I.N. Bloom Elementary School και αργότερα στο Atherton High School πριν μεταφερθεί στο Louisville Male High School το 1952 μετά το θάνατο του πατέρα του. Το ίδιο έτος έγινε μέλος της Athenaeum Literary Association, μιας φιλολογικής και κοινωνικής λέσχης που ίδρυσε το

Male High το 1862. Τα μέλη του, εκείνη την περίοδο, προέρχονταν από την υψηλή κοινωνία του Λούισβιλ, ανάμεσα τους και ο Porter Bibb, που θα γινόταν αργότερα ο πρώτος εκδότης του *Rolling Stone*. Σαν μέλος του Athenaeum, ο Thompson έγραφε άρθρα και βοηθούσε στην επιμέλεια της έκδοσης του *The Spectator*, της ετήσιας ενημερωτικής έκδοσης του σχολείου. Η λέσχη τον απέβαλε το 1955 λόγω των νομικών προβλημάτων που αντιμετώπιζε ο Thompson εκείνη την περίοδο. Ο Hunter βρέθηκε ένοχος σαν συνεργός σε ληστεία, έχοντας βρεθεί στο ίδιο αυτοκίνητο με αυτόν που διέπραξε τη ληστεία και καταδικάστηκε να εκτίσει ποινή 60 ημερών στην φυλακή της κομητείας Τζέφερσον του Κεντάκυ. Τέθηκε ελεύθερος μετά από 30 μέρες και εντάχθηκε στην πολεμική αεροπορία μια εβδομάδα μετά την αποφυλάκιση του.

Έκανε τη βασική εκπαίδευση του στην Lackland Air Force Base κοντά στο Σαν Αντόνιο του Τέξας και αργότερα μετατέθηκε στη Scott Air Force Base του Ιλινόις όπου σπούδασε ηλεκτρονικός μηχανικός. Προσπαθώντας να γίνει πιλότος, έκανε αίτηση για το πρόγραμμα δοκίμων της αεροπορίας, αλλά απορρίφθηκε. Το 1956 μεταφέρθηκε στην Eglin Air Force Base στη Φλόριντα όπου δούλεψε στο κέντρο υπηρεσίας πληροφοριών και έγινε αθλητικός συντάκτης της εφημερίδας της βάσης *The Commanding Courier*. Έκανε κάλυψη της ομάδας Αμερικάνικου ποδοσφαίρου της βάσης, τους Eglin Eagles, με παίκτες που θα γίνονταν αργότερα μεγάλα ονόματα στο χώρο του επαγγελματικού ποδοσφαίρου όπως ο Max McGee. Ο Thompson ταξίδεψε με την ομάδα κατά μήκος των Ηνωμένων Πολιτειών, κάνοντας κάλυψη των αγώνων τους. Το 1957, έγραψε μία αθλητική στήλη για την *Playground News* μία τοπική εφημερίδα της Fort Walton Beach, στη Φλόριντα. Η στήλη γράφτηκε ανώνυμα από τον Thompson καθώς η πολεμική αεροπορία απαγόρευε στα μέλη της εργασία σε εξωτερικούς φορείς. Ο Thompson έφυγε από την αεροπορία το 1958 με το βαθμό "Airman Second Class", έχοντας λάβει εισήγηση για κανονική αποστράτευση από τον αξιωματικό υπηρεσίας του. Ο Συνταγματάρχης William S. Evans έγραψε για αυτόν προς το γραφείο προσωπικού: «Καταλήγοντας, ο συγκεκριμένος Αεροπόρος, αν και ταλαντούχος, αρνείται να συμμορφωθεί με τον τρόπο διοίκησης. (...) Μερικές φορές η επαναστατική και ανώτερη συμπεριφορά του φαίνεται να περνάει και

στα υπόλοιπα μέλη του προσωπικού» Ο Thompson έγραψε σε ένα σατιρικό δελτίο τύπου όταν απολύθηκε ότι του δόθηκε η διάκριση του «Εντελώς Αδιαβάθησιμου». ¹⁷

Μετά την αεροπορία εργάστηκε ως αθλητικός συντάκτης σε μια εφημερίδα της Jersey Shore, στην Πενσιλβάνια, πριν μετακομίσει στη Νέα Υόρκη. Εκεί, σπούδασε συγγραφή διηγημάτων στο School of General Studies του Columbia University, πληρώνοντας τα δίδακτρα με την αποζημίωση που δίνει η Αμερικάνικη Κυβέρνηση στους απόστρατους. Εκείνο τον καιρό δούλεψε για λίγο στο περιοδικό *Time*, αντιγράφοντας κείμενα για \$52 την εβδομάδα. Κατά τη διάρκεια της απασχόλησης του εκεί, αντέγραψε τον *Μεγάλο Γκάτσμπι* του F. Scott Fitzgerald και τον *Αποχαιρετισμό στα όπλα* του Ernest Hemingway με μία γραφομηχανή, λέγοντας ότι θέλει να μάθει για το ύφος γραψίματος των δύο συγγραφέων. Το 1959 απολύθηκε από το *Time* λόγω ανυπακοής και έπιασε δουλειά σαν ανταποκριτής για την εφημερίδα *The Middletown Daily Record* της Νέας Υόρκης. Απολύθηκε και από εκεί αφού προκάλεσε βλάβη στον αυτόματο πωλητή ζαχαρωτών του γραφείου και διαπληκτίστηκε με τον ιδιοκτήτη ενός τοπικού εστιατορίου που τύγχανε να είναι διαφημιστής της εφημερίδας (Thompson, 1998).

Το 1960 ο Thompson μετακόμισε στο Σαν Χουάν του Πουέρτο Ρίκο όπου έπιασε δουλειά στο αθλητικό περιοδικό *El Sportivo*, το οποίο σύντομα έκλεισε. Κατά τη διαμονή του στο Πουέρτο Ρίκο, γνώρισε τον συγγραφέα William Kennedy, ο οποίος τότε ήταν αρχισυντάκτης της αγγλόφωνης ημερήσιας εφημερίδας *The San Juan Star*. Όταν γύρισε στις Η.Π.Α., ο Hunter εργάστηκε σαν φύλακας ασφαλείας και επιστάτης στις θερμές πηγές του Big Sur στην Καλιφόρνια για οκτώ μήνες το 1961, πριν ιδρυθεί εκεί το ινστιτούτο Esalen. Εκεί έγραψε το πρώτο του αρθρογράφημα γενικού ενδιαφέροντος για το περιοδικό *Rogue*, με θέμα τη σχετικά μποέμ κουλτούρα και τους τεχνίτες του Big Sur. Το άρθρο είχε ως αποτέλεσμα την απόλυση του από τη θέση του επιστάτη. Εκείνη την περίοδο έγραψε επίσης δύο διηγήματα, το "Prince Jellyfish" και το «Μεθυσμένο Ημερολόγιο» (The Rum Diary) και πολλά άλλα μικρά διηγήματα που έστειλε σε εκδοτικούς οίκους, τα οποία δεν εκδόθηκαν. Το «Μεθυσμένο Ημερολόγιο» εκδόθηκε τελικά το 1998, πολύ καιρό αφού ο Thompson έγινε διάσημος.

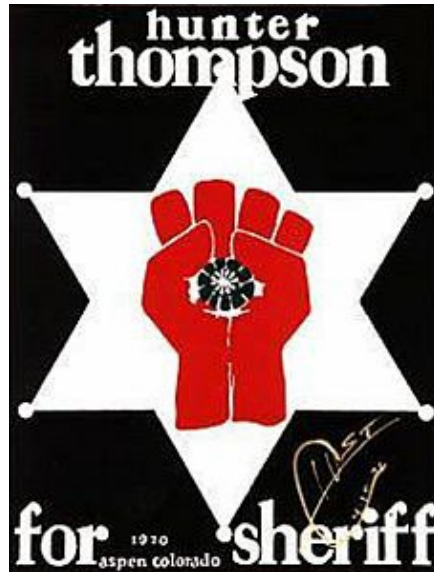
Από το Μάιο του 1962 μέχρι το Μάιο του 1963, ταξίδεψε στη Νότια Αμερική ως ανταποκριτής για το περιοδικό *National Observer* της εταιρίας Dow Jones. Στη Βραζιλία δούλεψε για αρκετούς μήνες ως ρεπόρτερ της *Brazil Herald*, της μοναδικής αγγλόφωνης εφημερίδας του Ρίο ντε Τζανέιρο. Η Sandra Dawn Conklin, με την οποία ο Hunter είχε μακροχρόνια σχέση, μετακόμισε αργότερα μαζί του στο Ρίο. Σύντομα γύρισαν στις Η.Π.Α. όπου παντρεύτηκαν και μετακόμισαν στο Άσπεν του Κολοράντο. Ο γάμος έγινε στις 19 Μαΐου 1963 και στις 23 Μαρτίου 1964 γεννήθηκε ο γιος τους Juan Fitzgerald Thompson. Η Sandra έμεινε έγκυος άλλες πέντε φορές κατά τη διάρκεια του γάμου τους. Τρεις κατέληξαν σε αποβολή ενώ στις άλλες δύο περιπτώσεις το βρέφος πέθανε λίγο μετά τη γέννα. Μετά από 17 χρόνια γάμου πήραν διαζύγιο το 1980 και παρέμειναν στενοί φίλοι ως το θάνατο του Thompson.

Ο Thompson, μένοντας πλέον στο Glen Ellen στην Καλιφόρνια, συνέχισε να γράφει για τη *National Observer* για διάφορα θέματα, όπως την επίσκεψη του στο Ketchum του Αίνταχο με σκοπό να διερευνήσει τα αίτια της αυτοκτονίας του Ernest Hemingway.¹⁸ Ενώ δούλευε πάνω σε αυτό το ρεπορτάζ, ο Thompson, σκεφτόμενος συμβολικά, έκλεψε ένα διακοσμητικό με κέρατα ελαφιού που κρεμόταν πάνω από την πόρτα στην καμπίνα του Hemingway. Σταμάτησε να γράφει για την *Observer* όταν ήρθε σε ρήξη με τους εκδότες και μετακόμισε στο Σαν Φρανσίσκο, όπου βυθίστηκε στην κουλτούρα των ναρκωτικών και των Χίπις που είχε αρχίσει να δημιουργείται εκεί. Εκείνη την περίοδο άρχισε να γράφει για την underground εφημερίδα *The Spider* του Berkeley στην Καλιφόρνια.¹⁹

Το 1965, ο Carey McWilliams, αρχισυντάκτης του περιοδικού *The Nation*, του ανέθεσε να γράψει ένα ρεπορτάζ πάνω στην εμπειρία του με τους Hell's Angels, την καλιφορνέζικη συμμορία μηχανόβιων. Αφού εκδόθηκε το άρθρο, στις 17 Μαΐου 1965, ο Thompson δέχτηκε πολλές προτάσεις από εκδοτικούς οίκους για ένα βιβλίο σχετικά με το θέμα. Έτσι πέρασε τον επόμενο χρόνο της ζωής του μένοντας και οδηγώντας μαζί με τους Hell's Angels. Η σχέση τους έσπασε όταν οι Hell's Angels άρχισαν να υποψιάζονταν ότι θα έβγαζε χρήματα από την συγγραφή του κειμένου. Η συμμορία απαίτησε ποσοστά από τα κέρδη και η διαφωνία τους είχε ως αποτέλεσμα των άγριο ξυλοδαρμό του Thompson, ή «ποδοπάτημα» όπως το ονόμαζαν οι Angels. Ο εκδοτικός

οίκος Random House εξέδωσε το 1966 το *“Hell’s Angels: The Strange and Terrible Saga of the Outlaw Motorcycle Gangs”*. Κριτικός των *New York Times* το περιέγραψε ως «ένα θυμωμένο, βαθιάς γνώσης, σαγηνευτικό και συναρπαστικά γραμμένο βιβλίο» το οποίο περιγράφει τους Hell’s Angels «όχι τόσο ως απόβλητους της κοινωνίας, αλλά ως εντελώς απροσάρμοστους και ανίκανους, συναισθηματικά, διανοητικά και εκπαιδευτικά, να κερδίσουν τις αμοιβές που προσφέρει η σύγχρονη κοινωνία». Ο κριτικός επαινεί τον Thompson: «ένας πνευματικός, πνευματώδης, παρατηρητικός και πρωτότυπος συγγραφέας, που η πεζογραφία του τρίζει σαν εξάτμιση μηχανής».²⁰

Στο τέλος του 1968, ο Thompson μετακόμισε με την οικογένεια του σε ένα σπίτι που ο ίδιος περιγράφει ως «φρουρούμενο καταυλισμό» στο Woody Creek του Κολοράντο, έναν βουνήσιο οικισμό έξω από το Aspen, και παρέμεινε εκεί για το υπόλοιπο της ζωής του. Τα γράμματα του Thompson από το 1968 δείχνουν την πρόθεση του να γράψει ένα βιβλίο με τίτλο *The Joint Chiefs*, σχετικά με «το θάνατο του Αμερικάνικου ονείρου». Αυτό το βιβλίο δεν ολοκληρώθηκε ποτέ, αλλά το θέμα του θανάτου του Αμερικάνικου ονείρου πέρασε στα επόμενα έργα του. (Thompson, 2001) Επίσης, υπέγραψε το 1968 συμβόλαιο με την Ballantine Books για να γράψει ένα σατιρικό βιβλίο ονόματι *The Johnson File*, σχετικά με τον πρόεδρο των Η.Π.Α. Lyndon Johnson. Μερικές βδομάδες μετά, όμως, ο Johnson ανακοίνωσε ότι δεν είναι υποψήφιος για επανεκλογή στις εκλογές του '68, και η συμφωνία ακυρώθηκε. Στο τέλος της δεκαετίας του '60, ο Thompson αγόρασε τον τίτλο «Δόκτωρ» από την Universal Life Church, μία θρησκευτική οργάνωση που δίνει τιμητικά διδακτορικά διπλώματα στα μέλη της. Από τότε προτιμά να τον αποκαλούν Dr. Thompson ενώ το άλλερ-ίγκο του, “Raoul Duke”, αυτοαποκαλείται συχνά «Δόκτωρ της δημοσιογραφίας».²¹

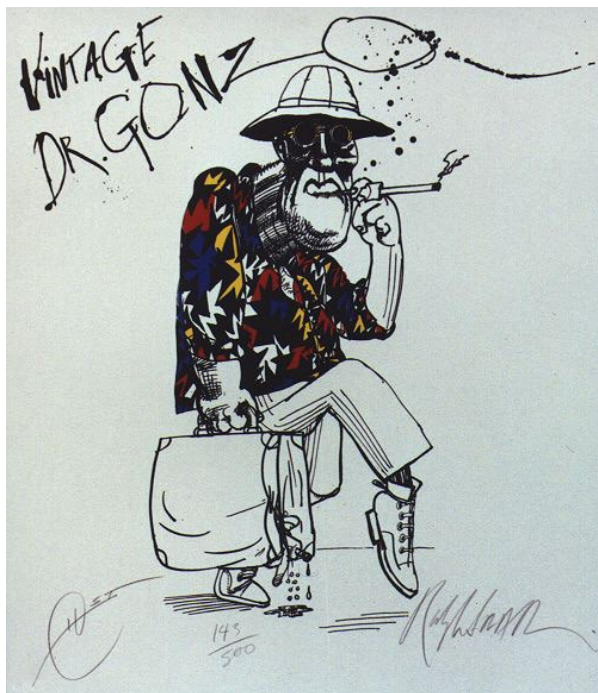

Εικόνα 7: Προεκλογική αφίσα του Hunter S. Thompson στην υποψηφιότητα του για σερίφης του Άσπεν

Το 1970 ο Thompson έβαλε υποψηφιότητα για σερίφης της κομητείας του Pitkin, Colorado. Έχοντας ξυρίσει το κεφάλι του, όπως ο κατοπινός ανάλογος του στα κόμικς, ο Spider, ο Thompson αναφερόταν στον ρεπουμπλικάνο πολιτικό του αντίπαλο ως «ο μακρυμάλλης αντίπαλος μου». Με τις δημοσκοπήσεις να δείχνουν ένα μικρό προβάδισμα γι' αυτόν, ο Thompson εμφανίστηκε στα γραφεία του περιοδικού Rolling Stone με μια συσκευασία έξι κουτιών μπίρας, όπου δήλωσε στον αρχισυντάκτη Jann Wenner ότι πρόκειται να εκλεγεί σερίφης του Aspen, και θέλει να γράψει γι' αυτό.²² Έτσι το πρώτο του άρθρο στο *Rolling Stone* είχε τίτλο “The Battle of Aspen» και έφερε την υποσημείωση «από τον Dr. Hunter S. Thompson (Υποψήφιο Σερίφη)». Παρά τις κινήσεις δημοσιότητας του, ο Thompson έχασε τις εκλογές με μικρή διαφορά ψήφων.

Επίσης, το 1970, ο Thompson έγραψε για το βραχύβιο περιοδικό «νέας δημοσιογραφίας» *Scanlan's Monthly* ένα άρθρο που ονομαζόταν “The Kentucky Derby is Decadent and Depraved”. Αν και δεν έγινε γνωστό στο ευρύ κοινό την εποχή που κυκλοφόρησε, ήταν το πρώτο άρθρο όπου ο Thompson χρησιμοποίησε τις τεχνικές της “Gonzo” δημοσιογραφίας του, μιας τεχνοτροπίας που χρησιμοποίησε αργότερα σχεδόν σε όλες τις συγγραφικές προσπάθειες του. Η μανιακή, πρώτου προσώπου υποκειμενικότητα του ρεπορτάζ ήταν, όπως φημολογείται, αποτέλεσμα της απελπισίας του

Thompson μπροστά στην λήξη της διορίας του για την παράδοση του άρθρου, που τον έκανε να στείλει στο περιοδικό σελίδες σκισμένες από το σημειωματάριο του. Ο Ralph Steadman, με τον οποίο συνεργάστηκε πολλές φορές ο Thompson στο μέλλον, δημιούργησε τα εξπρεσιονιστικά σχέδια με μελάνι που συνόδευαν το άρθρο.

Εικόνα 8: Ο Dr. Gonzo, σχέδιο του Ralph Steadman

Τα εύσημα της πρώτης χρήσης της λέξης “Gonzo” δίνονται στον δημοσιογράφο Bill Cardoso. Ο Cardoso γνώρισε τον Hunter σε ένα λεωφορείο που μετέφερε τους δημοσιογράφους στο χώρο της εκλογής των προεδρικών υποψηφίων New Hampshire Primary το 1968. Το 1970, έχοντας πλέον γίνει αρχισυντάκτης του κυριακάτικου περιοδικού *The Boston Globe*, έγραψε στον Thompson επαινώντας τον για το άρθρο του “The Kentucky Derby”: «Αυτό είναι, αυτό είναι καθαρό Gonzo. Αν αυτή είναι η αρχή συνέχισε έτσι.» Ο Thompson οικειοποιήθηκε την λέξη αμέσως και είπε, σύμφωνα με τον εικονογράφο Ralph Steadman «OK, αυτό κάνω λοιπόν. Gonzo.». Η πρώτη χρήση της λέξης σε έργο του Thompson εμφανίζεται σε ένα απόσπασμα από το *Φόβος και Παράνοια στο Λας Βέγκας: «Δωρεάν Επιχείρηση. Το*

Αμερικάνικο Όνειρο. Ο Horatio Alger τρελαμένος απ' τα ναρκωτικά στο Λας Βέγκας. Καν' το τώρα: αγνή Gonzo δημοσιογραφία.» Ο όρος "Gonzo", σύμφωνα με τον Cardoso, προέρχεται από Ιρλανδική αργκό της Νότιας Βοστώνης και αναφέρεται στον τελευταίο άνθρωπο που στέκεται μετά από ένα διαγωνισμό ποτού. (Thompson, 1998) Σαν συγγραφικό είδος αποτελεί τη βασική κληρονομιά που άφησε πίσω ο Thompson στο χώρο της δημοσιογραφίας. Ως Gonzo χαρακτηρίζεται οποιοδήποτε ρεπορτάζ, κινηματογραφικό έργο ή multimedia παραγωγή όπου ο δημιουργός είναι μέλος της δράσης του αντικειμένου, παίρνοντας ενεργώς μέρος στα γεγονότα, αντί να είναι απλός παρατηρητής. Η Gonzo δημοσιογραφία χαρακτηρίζεται από την έντονη υποκειμενικότητα και πολλές φορές μπλέκει τα γεγονότα με τη φαντασία. Αποτελεί μέρος του κινήματος της «Νέας Δημοσιογραφίας» που δημιουργήθηκε τη δεκαετία του '60 με σκοπό να ξεφύγει από το καθαρά αντικειμενικό στυλ που ακολουθούσαν τα περισσότερα ρεπορτάζ της εποχής. Ο Thompson έγραφε πάντα σε πρώτο πρόσωπο και χρησιμοποιούσε προσωπικές του εμπειρίες και συναισθήματα για να χρωματίσει τα γεγονότα που περιέγραφε. Το γράψιμο του ήταν χιουμοριστικό και αλλόκοτο και πολλές φορές υπερέβαλε για διάφορα γεγονότα για να τα κάνει πιο συναρπαστικά. Ο ίδιος σε μία συνέντευξη του το 1974 στο περιοδικό *Playboy* δήλωσε: «Αντίθετα από τον Tom Wolfe ή τον Gay Talese, δεν προσπαθώ ποτέ να αναπαραστήσω πιστά μία ιστορία. Είναι και οι δύο καλύτεροι δημοσιογράφοι από μένα, αλλά πάλι, εγώ δεν θεωρώ τον εαυτό μου δημοσιογράφο.» Ο Tom Wolfe περιέγραψε αργότερα το έργο του Thompson ως «...ένα μέρος δημοσιογραφία και ένα μέρος προσωπικό ημερολόγιο ανακατεμένο με άγρια εφευρετικότητα και ακόμα πιο άγρια ρητορική.»²³ Η διάκριση της γραμμής ανάμεσα στη φαντασία και την πραγματικότητα στο έργο του Thompson αποτελούσε μεγάλο πρόβλημα για τους αρχισυντάκτες και επιμελητές έκδοσης που συνεργάζονταν μαζί του. Ο Robert Love, αρχισυντάκτης του *Rolling Stone* για 23 χρόνια, αναφέρθηκε στα άρθρα του Thompson ως «Μία επίσκεψη σε δημοσιογραφικό λούνα παρκ, όπου δεν ήξερες τι είναι αληθινό και τι όχι. Ήξερες ότι έπρεπε να μάθεις αρκετά για το αντικείμενο ώστε να καταλάβεις που τελειώνει το αστείο και αρχίζει η πραγματικότητα. Ο Hunter ήταν πάντα ακριβής με τα νούμερα, όπως το καθαρό βάρος και οι αριθμοί στατιστικών μοντέλων, καθώς και με τους στίχους τραγουδιών.»²⁴

Το πιο γνωστό βιβλίο του Thompson γεννήθηκε κατά τη διάρκεια της έρευνας του για το «Strange Rumblings in Aztlan», ένα άρθρο του για το *Rolling Stone* σχετικά με τη δολοφονία του Μεξικάνου δημοσιογράφου Ruben Salazar το 1970. Ο Salazar χτυπήθηκε στο κεφάλι από μία βόμβα δακρυγόνου που έριξαν αστυνομικοί στο Λος Άντζελες κατά τη διάρκεια διαδήλωσης ενάντια στον πόλεμο του Βιετνάμ. Μία από τις πηγές του Thompson για την υπόθεση ήταν ο Oscar Zeta Acosta, γνωστός Μεξικάνος δικηγόρος και ακτιβιστής. Βρίσκοντας το δύσκολο να μιλήσουν στην φυλετικά φορτισμένη ατμόσφαιρα του Λος Άντζελες, ο Thompson και ο Acosta αποφάσισαν να ταξιδέψουν ως το Λας Βέγκας, για να επωφεληθούν από την κάλυψη του αγώνα μοτοσυκλετών Mint 400 που είχε ανατεθεί στον Thompson από το *Sports Illustrated*. Η δουλειά του Thompson, που ήταν να γράψει ένα συνοδευτικό κείμενο για φωτογραφίες του αγώνα μήκους 250 λέξεων, εξελίχθηκε τελικά σε κάτι πολύ μεγαλύτερο. Αρχικά έστειλε στο *Sports Illustrated* ένα κείμενο 2.500 λέξεων το οποίο απορρίφθηκε. Ο εκδότης του *Rolling Stone*, Jann Wenner δήλωσε ότι του άρεσαν αρκετά οι πρώτες 20 σελίδες ώστε να το προγραμματίσει για έκδοση, και αυτό ήταν αρκετό για τον Thompson για να συνεχίσει να δουλεύει πάνω στο κείμενο (Thompson, 1979).

Το ταξίδι αυτό στο Λας Βέγκας αποτέλεσε τη βάση για το *Φόβος και Παράνοια στο Λας Βέγκας (Fear and Loathing in Las Vegas: A Savage Journey to the Heart of the American Dream)* που πρωτοεμφανίστηκε το 1971 σε δύο τεύχη του *Rolling Stone*, και εκδόθηκε σε μορφή βιβλίου το 1972. Γραμμένο σε πρώτο πρόσωπο, περιγράφει το ταξίδι στο Λας Βέγκας του δημοσιογράφου Raoul Duke και του Σαμοανού δικηγόρου του, Dr. Gonzo, σε ένα αυτοκίνητο με το πορτ-μπαγκάζ γεμάτο ναρκωτικά κάθε είδους. Σκοπός τους είναι να καλύψουν τον αγώνα Mint 400 και ένα συνέδριο της δίωξης ναρκωτικών καθώς και να ανακαλύψουν που (και κυρίως τι) είναι το «Αμερικάνικο Όνειρο». Μέσα στον επόμενο χρόνο, ο Thompson συνέχισε να γράφει εντατικά στο *Rolling Stone* σχετικά με την προεκλογική εκστρατεία του προέδρου Richard Nixon και του Δημοκρατικού αντίπαλου του George McGovern. Τα άρθρα σύντομα δημοσιεύθηκαν σε μια συλλογή με τίτλο *Fear and Loathing on the Campaign Trail '72*. Ο Thompson πέρασε όλο αυτό το διάστημα ταξιδεύοντας από πολιτεία σε πολιτεία ακολουθώντας κυρίως την

προεκλογική εκστρατεία του Δημοκρατικού κόμματος και την επικείμενη διάλυση της λόγω σύγκρουσης ανάμεσα στους υποψήφιους. Ως υποστηρικτής του McGovern, συχνά τον εξυμνούσε ενώ γελοιοποιούσε τους αντιπάλους του Ed Muskie και Hubert Humphrey και έπαιξε μεγάλο ρόλο στην ανακήρυξη του McGovern ως προεδρικού υποψηφίου. Επίσης άσκησε σκληρή κριτική στον Νixon τόσο πριν, όσο και κατά τη διάρκεια της προεδρίας του. Μετά το θάνατο του το 1994 ο Thompson τον περιέγραψε στο *Rolling Stone* ως «...ένας άντρας που μπορεί να σου σφίξει το χέρι και να σε μαχαιρώσει στην πλάτη ταυτόχρονα. Το φέρετρό του θα έπρεπε να εκτοξευθεί στα κανάλια των υπονόμων που αδειάζουν στον ωκεανό νότια του Λος Άντζελες. Ήταν ένα γουρούνι σαν άντρας και ένας φλύαρος ψεύτης σαν πρόεδρος. Ήταν κακός άνθρωπος, κακός με έναν τρόπο που μόνο όσοι πιστεύουν στην υλική ύπαρξη του διαβόλου μπορούν να καταλάβουν.»²⁵

Ο Thompson επρόκειτο να κάνει μια παρόμοια κάλυψη στις εκλογές του 1976 για το *Rolling Stone*, με την κυκλοφορία του αντίστοιχου βιβλίου στη συνέχεια. Ενώ, όμως, περίμενε μια προκαταβολή \$75.000, πληροφορήθηκε ότι ο εκδότης του περιοδικού Jann Wenner αποφάσισε να ακυρώσει το πρότζεκτ χωρίς να τον ενημερώσει.²⁶ Ο Wenner του ζήτησε μετά να ταξιδέψει ως το Βιετνάμ για να καλύψει το τέλος του πολέμου, και ο Thompson δέχτηκε και ξεκίνησε αμέσως για την πόλη Χο Τσι Μινχ. Όταν έφτασε, η χώρα βρισκόταν σε κατάσταση χάους, καθώς ο στρατός των ΗΠΑ ετοιμαζόταν να εκκενώσει, και άλλοι δημοσιογράφοι έψαχναν μεταφορικά μέσα για να φύγουν από την περιοχή. Όσο ήταν εκεί έμαθε ότι ο Wenner ακύρωσε και αυτή την προσπάθεια, με αποτέλεσμα να βρεθεί στο Βιετνάμ χωρίς ιατρική ασφάλιση και οικονομική υποστήριξη. Το ρεπορτάζ του για την πτώση της πόλης δεν δημοσιεύθηκε στο *Rolling Stone* για τα επόμενα δέκα χρόνια. Τα δύο παραπάνω γεγονότα έβλαψαν ανεπανόρθωτα τη σχέση του με το περιοδικό και για το υπόλοιπο της καριέρας του συνέβαλε με πολύ λιγότερα άρθρα απ' ό τι πριν.

Το 1980 έλαβε χώρα το διαζύγιο του Hunter S. Thompson και της Sandra Conklin, καθώς και η κυκλοφορία της ταινίας *Where the Buffalo Roam*. Η ταινία ήταν βασισμένη σε καταστάσεις από τη ζωή του Thompson κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του '70, με πρωταγωνιστή τον κωμικό Bill

Murray στο ρόλο του συγγραφέα. Οι κριτικές που δέχτηκε η ταινία ήταν κυρίως αρνητικές και ο ίδιος ο Thompson δήλωσε ότι του άρεσε η ερμηνεία του Murray αλλά ήταν «πολύ απογοητευμένος με το σενάριο. Τον παίρνει. Ένα κακό, χαζό, χαμηλού επιπέδου, χαμηλού ενοικίου σενάριο» (Felton, 1999) Λίγο μετά την κυκλοφορία της ταινίας, ο Thompson μετακόμισε στη Χαβάη για να δουλέψει πάνω στο επόμενο του βιβλίο, με θέμα το μαραθώνιο της Χονολουλού το 1980. Το *The Curse of Lono* ήταν ένας Gonzo απολογισμός των εμπειριών του κατά τη διάρκεια των αγώνων, σε συνεργασία για άλλη μια φορά με τον σχεδιαστή Ralph Steadman. Εμφανίστηκε αρχικά στο περιοδικό *Running* το 1981 με τίτλο «The Charge of the Weird Brigade» και αργότερα απόσπασμα του δημοσιεύθηκε στο περιοδικό *Playboy* το 1983.

Στις 21 Ιουλίου 1981, στο Άσπεν του Κολοράντο, ο Thompson προσπέρασε μια πινακίδα υποχρεωτικής στάσης και αρνήθηκε να κάνει αλκοτέστ όταν τον σταμάτησε η αστυνομία. Λόγω αυτού του συμβάντος συνελήφθη, αν και οι κατηγορίες για οδήγηση υπό την επήρεια αλκοόλ απορρίφθηκαν στο δικαστήριο ως αβάσιμες. Το 1983, κάλυψε την εισβολή των Ηνωμένων Πολιτειών στη Γρενάδα, αλλά αρνήθηκε να μιλήσει για τα γεγονότα και τις εμπειρίες του εκεί μέχρι την έκδοση του *Kingdom of Fear*, 20 χρόνια μετά. Αργότερα τον ίδιο χρόνο έγραψε ένα άρθρο για το *Rolling Stone* με τίτλο «A Dog Took My Place» σχετικά με το σκάνδαλο του διαζυγίου της Roxanne Pulitzer. Το άρθρο περιείχε υπόνοιες κτηνοβασίας και θεωρήθηκε από πολλούς σαν απόδειξη ότι ο Thompson δεν έχει χάσει ακόμα τη φόρμα του. Στα μέσα της δεκαετίας του '80, μετά από πρόταση του φίλου και εκδότη του Warren Hickie, ο Thompson έγινε κριτικός για την εφημερίδα *San Francisco Examiner*, μία θέση στην οποία παρέμεινε μέχρι το 1989. Ταυτόχρονα συνέχισε να γράφει άρθρα για το *Rolling Stone* ανά μη τακτά διαστήματα. Το «Fear and Loathing in Elko» που εκδόθηκε το 1992 ήταν ένα κάλεσμα στα όπλα ενάντια στον ανώτατο δικαστικό Clarence Thomas, ενώ το «Mr. Bill's Neighborhood» περιείχε μία συνέντευξη με τον υποψήφιο πρόεδρο της Αμερικής Bill Clinton σε ένα εστιατόριο στο Αρκάνσας. Αντί να ακολουθήσει τους υποψήφιους προέδρους στην προεκλογική εκστρατεία, αυτή τη φορά αποφάσισε να παρακολουθήσει τη διαδικασία μέσω

καλωδιακής τηλεόρασης. Το βιβλίο του *Better than Sex: Confessions of a Political Junkie* αποτελείται κυρίως από μηνύματα fax που έστειλε ο Thompson σε διάφορους πολιτικούς και διασημότητες, σχετικά με την είσοδο του Bill Clinton στο Λευκό Οίκο. Το Δεκέμβριο του 1996 έλαβε τιμητικά το βαθμό του συνταγματάρχη του Κεντάκι καθώς και τα κλειδιά της πόλης του Λούισβιλ από τον κυβερνήτη του Κεντάκι σε μία εορταστική τελετή. (Whitehead, 2005)

Παρ' όλο που έγραψε ένα βιβλίο και πολλά άρθρα σε περιοδικά και εφημερίδες, το μεγαλύτερο μέρος του φιλολογικού έργου του Hunter S. Thompson μετά το τέλος της δεκαετίας του '70 πήρε τη μορφή μιας σειράς τεσσάρων τόμων με γενικό τίτλο *The Gonzo Papers*. Ξεκινώντας με το *The Great Shark Hunt* το 1979 και τελειώνοντας με το *Better than Sex* το 1994, η σειρά αποτελεί μια συλλογή άρθρα σε εφημερίδες και περιοδικά από την προ-Gonzo περίοδο, μαζί με όλα τα άρθρα του στο *Rolling Stone* και αποσπάσματα από τα βιβλία *Fear and Loathing*. Ο Thompson δέχτηκε παράπονα από κριτικούς, οπαδούς και φίλους, που έλεγαν ότι αναμασσούσε τις παλιές του δόξες, χωρίς να παράγει τίποτα καινούργιο.²⁷ Στην εισαγωγή του *The Great Shark Hunt* γίνεται νύξη σχετικά με αυτά τα σχόλια, όταν ο Thompson αναφέρει ότι ο «παλιός του εαυτός» αυτοκτόνησε. Ίσως λόγω αυτής της κριτικής, σε συνδυασμό με τη ρήξη του με το *Rolling Stone* και την αποτυχία του γάμου του, ο Thompson έγινε πιο απόμακρος μετά το 1980. Πολλές φορές κλεινόταν στο απομακρυσμένο σπίτι/φρούριο του στο Woody Creek, ενώ συχνά απέρριπτε προτάσεις εκδοτών και αρνούταν να τελειώσει εργασίες που του είχαν ανατεθεί. Παρά την έλλειψη καινούργιου υλικού, ο Wenner κράτησε τον Thompson στο *Rolling Stone*, κάνοντας τον υπεύθυνο του «Γραφείου εθνικών υποθέσεων» του περιοδικού, μία θέση που κράτησε μέχρι το τέλος της ζωής του.

Το 1998 υπήρξε μία άνοδος στη δημοτικότητα του Thompson, με την κυκλοφορία της ταινίας *Fear and Loathing in Las Vegas* και την εντυπωσιακή αποδοχή της από κοινό και κριτικούς. Ταυτόχρονα με την κυκλοφορία της ταινίας, έγινε η επανέκδοση του βιβλίου, που βοήθησε στη μύηση μιας νέας γενιάς αναγνωστών στο έργο του Thompson. Λίγο αργότερα εκδόθηκε το «χαμένο» βιβλίο του *The Rum Diary*, καθώς και οι πρώτοι δύο τόμοι μιας

συλλογής της αλληλογραφίας του. Το *The Rum Diary* γράφτηκε από τον Thompson σε ηλικία 22 χρονών, και βασίζεται στα γεγονότα της ζωής του στις αρχές της δεκαετίας του '60. Είναι η ιστορία του δημοσιογράφου Paul Kemp, που μετακομίζει από τη Νέα Υόρκη για να δουλέψει σε μία μικρή αγγλόφωνη εφημερίδα στο Σαν Χουάν του Πουέρτο Ρίκο και ασχολείται κυρίως με τις σχέσεις του πρωταγωνιστή με τους άλλους Αμερικάνους μετανάστες που αποτελούν το προσωπικό της εφημερίδας. Η επόμενη συλλογή του Thompson, *The Kingdom of Fear*, εκδόθηκε το 2003 και αποτελείται από ένα συνδυασμό από καινούργιο υλικό, αποκόμματα από εφημερίδες, και κάποια από τα παλαιότερα έργα του. Οι κριτικοί το περιέγραψαν ως θυμωμένο, καυστικό σχολιασμό για το πέρασμα του λεγόμενου «Αμερικάνικου Αιώνα» και την κατάσταση που επικράτησε μετά τις τρομοκρατικές επιθέσεις τις 11^{ης} Σεπτεμβρίου 2001. Τον Απρίλιο του 2003 ο Thompson παντρεύτηκε την εδώ και χρόνια βοηθό και συνεργάτη του Anita Bejmuk. Το 2004 δημοσιεύθηκε το τελευταίο άρθρο του στο *Rolling Stone*, όπου ο Thompson ακολούθησε την προεκλογική εκστρατεία του John Kerry, τον οποίο υποστήριζε ενάντια στον George W. Bush, με τίτλο "Fear and Loathing, Campaign 2004". Η καριέρα του Hunter S. Thompson τέλειωσε με τον ίδιο τρόπο που είχε ξεκινήσει: με τον αθλητισμό. Ο Thompson έγραψε μια εβδομαδιαία στήλη με τίτλο "Hey, Rube" για την ιστοσελίδα του αθλητικού τηλεοπτικού σταθμού ESPN. Η στήλη ξεκίνησε το 2000 και συνέχισε να δημοσιεύεται μέχρι λίγο πριν το θάνατο του το 2005. Ο εκδοτικός οίκος Simon & Schuster συνέλλεξε τις στήλες των πρώτων 3 χρόνων σε μια συλλογή που κυκλοφόρησε το 2004 με τίτλο *Hey Rube: Blood Sport, the Bush Doctrine, and the Downward Spiral of Dumbness - Modern History from the Sports Desk*.

Ο Thompson έδωσε τέλος στη ζωή του στο σπίτι του στο Woody Creek, στις 20 Φεβρουαρίου 2005 και ώρα 5:42, χρησιμοποιώντας ένα από τα όπλα τα οποία συνέλλεγε και χρησιμοποιούσε συχνά για σκοποβολή. Ο γιός του Juan, η νύφη του Jennifer Winkel Thompson και ο εγγονός του Will Thompson είχαν έρθει για να τον επισκεφθούν και βρίσκονταν στο σπίτι τη στιγμή της αυτοκτονίας του. Ο Will και η Jennifer βρίσκονταν στο διπλανό δωμάτιο όταν άκουσαν τον πυροβολισμό, αλλά νόμιζαν ότι κάποιο βιβλίο έπεσε κάτω και έτσι συνέχισαν ό,τι έκαναν πριν ανακαλύψουν το θάνατο του

Hunter. Τον βρήκαν τελικά να κάθεται νεκρός μπροστά στη γραφομηχανή του, με τη λέξη “counselor” (σύμβουλος/δικηγόρος) γραμμένη στο κέντρο της σελίδας. Η σύζυγος του, Anita, μιλούσε μαζί του στο τηλέφωνο τη στιγμή που αυτοκτόνησε.²⁸ Το *Rolling Stone* δημοσίευσε αργότερα ένα σημείωμα που είχε λάβει η Anita 4 μέρες πριν την αυτοκτονία.

«Η Ποδοσφαιρική Σεζόν τελείωσε.

Όχι άλλα παιχνίδια. Όχι άλλες βόμβες. Όχι άλλο περπάτημα. Όχι άλλη πλάκα. Όχι άλλο κολύμπι. 67. 17 Χρόνια μετά τα 50. 17 παραπάνω από όσα χρειαζόμουν ή ήθελα. Βαρετό. Συνέχεια γκρινιάζω. Καθόλου πλάκα- για κανέναν. Γίνεσαι άπληστος. Συμπεριφέρσου σαν άνθρωπος της ηλικίας σου. Χαλάρωσε- δε θα πονέσει»

Η οικογένεια του δήλωσε στον τύπο πως δεν πιστεύει ότι η αυτοκτονία του έγινε σε μια στιγμή απελπισίας, αλλά ότι επρόκειτο για μια προσχεδιασμένη πράξη. Ο λόγος ήταν οι οδυνηρές παθήσεις από τις οποίες υπέφερε λόγω της προχωρημένης του ηλικίας και των καταχρήσεων.²⁹ Ο στενός φίλος και εικονογράφος πολλών βιβλίων του, Ralph Steadman, δήλωσε ότι πριν από 25 χρόνια ο Hunter του είχε πει πως θα ένοιωθε εγκλωβισμένος αν δεν είχε τη δυνατότητα να αυτοκτονήσει ανά πάσα στιγμή.³⁰

Η κηδεία του έγινε στις 20 Αυγούστου 2005 σε μία κλειστή τελετή, όπου οι στάχτες του εκτοξεύθηκαν μαζί με πυροτεχνήματα από ένα κανόνι στην κορυφή ενός πύργου ύψους 46 μέτρων, υπό τον ήχο του τραγουδιού «Mr. Tambourine Man» του Bob Dylan. Ο πύργος είχε σχεδιαστεί από τον ίδιο μαζί με τον Steadman και έμοιαζε με μια γροθιά με δύο αντίχειρες (το σύμβολο του Gonzo κατά τον Thompson). Η τελετή έγινε συμφωνά με τις επιθυμίες του Thompson και χρηματοδοτήθηκε από τον στενό του φίλο (καθώς και τον ηθοποιό που τον ενσάρκωσε στην ταινία *Fear and Loathing in Las Vegas*) Johnny Depp. Ο Depp δήλωσε στους εκπροσώπους του τύπου σχετικά με την κηδεία: «*Το μόνο που έκανα ήταν να σιγουρευτώ ότι οι τελευταίες του επιθυμίες έγιναν πραγματικότητα. Απλά θέλω να αποχαιρετήσω το φίλο μου με τον τρόπο που ήθελε.*» Ο τρόπος που ήθελε να φύγει ο Hunter ήταν όχι με μια πένθιμη τελετή, αλλά με ένα εορταστικό πάρτι, καθώς πολλοί από τους καλεσμένους έφεραν μαζί τους μεγάλες ποσότητες αλκοόλ και φουσκωτές

κούκλες (ένα προσωπικό αστείο μεταξύ του Thompson και των φίλων του).³¹ Άλλοι διάσημοι που παρευρέθηκαν στην τελετή ήταν ο John Kerry και ο George McGovern (γερουσιαστής και πρώην γερουσιαστής των ΗΠΑ αντίστοιχα), ο ανταποκριτής της εκπομπής *60 Minutes*, Ed Bradley, οι ηθοποιοί Bill Murray, Sean Penn και Josh Harnett, οι μουσικοί Lyle Lovett και John Oates, και πολλοί άλλοι φίλοι του.

Fear and Loathing: Το έργο του Hunter S. Thompson στο πλαίσιο της δεκαετίας του '70

Το *Fear and Loathing in Las Vegas* αποτελεί ίσως το πιο γνωστό έργο του Hunter S. Thompson. Αν και βασίζεται στη διαμονή του συγγραφέα και του Oscar Zeta Acosta στο Las Vegas, τα περισσότερα γεγονότα είναι φανταστικά και οι χαρακτήρες Raoul Duke και Dr. Gonzo αποτελούν τα μεγαλοποιημένα alter ego τους, σε ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα των παραφουσκωμένων Gonzo διηγήσεων του Thompson. Κατά τη διάρκεια της ιστορίας, οι δύο πρωταγωνιστές καταναλώνουν μεγάλες ποσότητες παράνομων ουσιών και έτσι βρίσκουν τον εαυτό τους σε κωμικές και αλλόκοτες καταστάσεις. Συχνά εκμεταλλεύονται ή καταστρέφουν σύμβολα του Αμερικάνικου καταναλωτισμού και τονίζουν την απέχθεια τους για την Αμερικάνικη κουλτούρα όπως εκδηλώνεται στο Λας Βέγκας. Λειτουργώντας σε πολλά σημεία σαν κωμικό δίδυμο, ο πιο νηφάλιος από τους δύο προσπαθεί να σώσει τον σύντροφο του από τη γελοιοποίηση που προκαλεί η αλλοπρόσαλλη συμπεριφορά τους σε όσους τους παρακολουθούν. Σταδιακά όμως, τα αστεία καμώματα τους αρχίζουν να δίνουν τη θέση τους στην παράνοια και τις αυτοκαταστροφικές τάσεις που τους προκαλούν τα διάφορων ειδών επικίνδυνα ναρκωτικά που βάζουν ασταμάτητα μέσα στο σώμα τους. Κοντά στο τέλος του βιβλίου, όταν, μετά από μέρες κραιπάλης, το μόνο που έχουν να δείξουν σχετικά με την έρευνα τους είναι μια μισό-κατεστραμμένη κασέτα ήχου με σχόλια και παρατηρήσεις που δεν βγάζουν πολύ νόημα, ο Raoul Duke έχει έναν μονόλογο, στον οποίο ο Thompson αιχμαλωτίζει τη στιγμή του θανάτου του πνεύματος της εποχής των Χίπις.

«Υπήρχε τρέλα σε κάθε κατεύθυνση, κάθε ώρα. Αν όχι στο λιμάνι του Σαν Φρανσίσκο, τότε στη γέφυρα της Χρυσής Πύλης ή στον 101 του Λος Άλτος ή στη Λα Όντρα... Μπορούσες να ανάψεις σπίθες οπουδήποτε. Υπήρχε αυτή η φανταστική οικουμενική αίσθηση πως ό,τι και να κάναμε ήταν σωστό, πως κερδίζαμε...

Και αυτό, πιστεύω, είναι το θέμα- αυτή η αίσθηση της αδιαμφισβήτητης νίκης ενάντια στις δυνάμεις του Παλιού και του Κακού. Όχι με κάποιο άγριο η στρατιωτικό τρόπο; αυτό δεν το χρειαζόμασταν. Η ενέργεια μας απλά θα επικρατούσε. Δεν υπήρχε λόγος να πολεμήσουμε, με το δικό μας μέρος η το δικό τους. Είχαμε όλη την ώθηση; Βρισκόμασταν στην κορυφή ενός ψιλού και όμορφου κύματος...

Τώρα λοιπόν, λιγότερο από πέντε χρόνια μετά, μπορείς να ανέβεις σε έναν απότομο λόφο του Λας Βέγκας, και με τα σωστά μάτια μπορείς σχεδόν να δεις το σημάδι της παλίρροιας- το σημείο που το κύμα τελικά έσπασε και γύρισε πίσω.»

Το συγκεκριμένο απόκομμα ήταν ένα από τα αγαπημένα του Thompson καθώς αναφερόταν συχνά σε αυτό κατά τη διάρκεια συνεντεύξεων και συνήθιζε να το επιλέγει όποτε του ζητούσαν να διαβάσει ένα απόσπασμα από το βιβλίο μπροστά σε κοινό.³²

Η βασική ιδέα που εξερευνεί ο Thompson είναι ότι το 1971 αποτέλεσε σημείο καμπής για τους Χίπις και την κουλτούρα των ναρκωτικών, και σηματοδότησε την αρχή μιας σκοτεινής περιόδου για την Αμερική. Ο Duke και ο Dr. Gonzo δεν έχουν σκοπό να επιτεθούν στο Λας Βέγκας με τις καταχρήσεις τους, αλλά να αφομοιωθούν από αυτό και να γίνουν μέρος του. Ξεκαθαρίζουν από την αρχή ότι οι δύο τους δεν αποτελούν προϊόντα της δεκαετίας του '60, αλλά του '70. Αυτή η αντίθεση των δύο δεκαετιών εμφανίζεται με πολλούς τρόπους, όπως όταν ο Dr. Gonzo αποπλανά την έφηβη χίπισσα Lucy, που ζωγραφίζει πορτραίτα της Barbara Streisand. Αυτή η σχέση εκμετάλλευσης ανάμεσα στη Lucy, ζωντανή προσωποποίηση των sixties, και του Dr. Gonzo είναι συμβολική για το πώς η αθωότητα και ο

οπτιμισμός της δεκαετίας του '60 έδωσαν τη θέση τους στην κυνικότητα και την απογοήτευση της δεκαετίας του '70. Οι δύο πρωταγωνιστές δεν αυτοανακηρύσσονται ήρωες ή επαναστάτες, ούτε έχουν την αυταπάτη ότι θα ανακαλύψουν την ειρήνη και το νόημα του σύμπαντος μέσω των παραισθήσεων του LSD. Αντίθετα ο στόχος τους είναι πολύ πιο απλός, και περιγράφεται απτά με τη φράση με την οποία ξεκινάει η κινηματογραφική μεταφορά του 1998, με σκηνοθέτη τον Terry Gilliam και πρωταγωνιστές τους Johnny Depp και Benicio del Toro. «Ο άνθρωπος που κάνει ζώο τον εαυτό του απαλλάσσεται από τον πόνο του να είναι άνθρωπος» (Η φράση αποδίδεται σε κάποιον «Dr. Johnson», κατά πάσα πιθανότητα τον Άγγλο ποιητή και δοκιμιογράφο Samuel Johnson (1709-1784)). (Birkbeck Norman Hill, 1897)

Το θέμα της μετατροπής του ανθρώπου σε ζώο για να ξεφύγει από τις ανθρώπινες ευθύνες εμφανίζεται και σε μια προγενέστερη ταινία του Terry Gilliam, το *Brazil*. Στο *Brazil*, ο πρωταγωνιστής Sam Lowry ξεφεύγει από την απολυταρχική κυβέρνηση με το να ζει σε ένα κόσμο της φαντασίας του, ενώ άλλοι άνθρωποι γύρω του προσπαθούν να φέρουν πραγματική αλλαγή και επανάσταση. Ο Dr. Gonzo, σε αντίθεση με τον Oscar Zeta Acosta από τον οποίο είναι εμπνευσμένος, δεν έχει καμία κοινωνική και πολιτική συνείδηση. Πρόκειται για το «ζώο» στο οποίο αναφέρεται ο Johnson, με την ερμηνεία του Benicio del Toro να κάνει το γεγονός αυτό ακόμα πιο προφανές. Όταν ο Gonzo παρενοχλεί σεξουαλικά τη σερβιτόρα ενός εστιατορίου, και στη συνέχεια την τρομοκρατεί μέχρι δακρύων απειλώντας τη με ένα μαχαίρι, ο Duke παραμένει αμέτοχος και δεν προσπαθεί να τον σταματήσει. Σε πολλά σημεία της ιστορίας γίνεται μάρτυρας της απάνθρωπης (και πολλές φορές εγκληματικής) συμπεριφοράς του Gonzo, αλλά δεν κάνει τίποτα γι' αυτό παρά μόνο όταν κινδυνεύει άμεσα. Αυτές οι στιγμές χαρακτηρίζουν τον Duke, όχι ως ζώο, όσο ως απλά ανίκανο να συγκρατήσει τη λίγη ανθρωπιά που του έχει απομείνει. Λαμβάνοντας υπ' όψη ότι ο Raoul Duke είναι το alter ego και ταυτόχρονα συγγραφικό ψευδώνυμο του Hunter S. Thompson, καθώς και το Gonzo στοιχείο της δουλειάς του, φτάνουμε στο συμπέρασμα ότι τα γεγονότα του βιβλίου, αν και μεγαλοποιημένα, δεν απείχαν πολύ από τις πραγματικές εμπειρίες του Thompson εκείνη την περίοδο. Πολλοί κριτικοί σχολίασαν ότι

καθώς ο Thompson μεγάλωνε έμοιαζε ολοένα και περισσότερο με τον λογοτεχνικό εαυτό του.³³ Ο ίδιος ομολόγησε σε συνέντευξη για το BBC το 1978, ότι πολλές φορές ένιωθε την πίεση να δικαιώσει τη φήμη του φανταστικού εαυτού που είχε δημιουργήσει. «Δεν είμαι ποτέ σίγουρος ποιος από τους δύο περιμένει ο κόσμος να είμαι. Πολύ συχνά συγκρούονται... Ζω μια φυσιολογική ζωή και ταυτόχρονα δίπλα μου υπάρχει ένας μύθος, και συνέχεια μεγαλώνει και μανιταριάζει και γίνεται όλο και πιο διεστραμμένος. Όταν με καλούν, ας πούμε, να μιλήσω σε κάποιο πανεπιστήμιο δεν ξέρω αν καλούν τον Duke ή τον Thompson. Δεν ξέρω ποιος από τους δύο να γίνω.»³⁴

Το ντοκιμαντέρ του Wayne Ewing *Breakfast with Hunter*, σχετικά με την καθημερινή ζωή του συγγραφέα, περιέχει πολλά πλάνα με τον Hunter να συμπεριφέρεται παράξενα μπροστά στο κοινό του, να κάνει χοντροκομμένες πλάκες τόσο σε φίλους όσο και σε αγνώστους κ.ο.κ. Η εκκεντρική αυτή περσόνα και το στυλ γραψίματος τον έκαναν καλτ φιγούρα, γεγονός που έγινε ακόμα πιο έντονο μετά την απεικόνιση του σε δύο κινηματογραφικές ταινίες. Οι πολιτικές του πεποιθήσεις έτειναν κυρίως προς φιλελεύθερες και σοσιαλιστικές απόψεις, αν και το αναρχικό στοιχείο έπαιρνε ολοένα και μεγαλύτερη θέση στα πολιτικά του πιστεύω κατά τη διάρκεια της ζωής του. Αυτή η «εναλλακτική» προσωπικότητα του, δεν ήταν, επομένως, απλά μια προσπάθεια να διασκεδάσει τους οπαδούς του, αλλά μια καλοστημένη φάρσα κατά την οποία εφάρμοζε στην πράξη τα πολιτικά του πιστεύω και ταυτόχρονα γινόταν ένας φανταστικός χαρακτήρας που βρέθηκε στη δική μας πραγματικότητα. Χρησιμοποιώντας το στάτους του ως «διάσημος» για να αποφύγει πολλές από τις επιπτώσεις των πράξεων του (π.χ. όταν αδειάζει ένα πυροσβεστήρα μέσα στα γραφεία του *Rolling Stone* προς αγανάκτηση του αρχισυντάκτη)³⁵ κατάφερνε πάντα να τραβήξει την προσοχή όπου και αν βρισκόταν. Με το να δείχνει στον κόσμο κάποιον πιο ελεύθερο από αυτούς, κάποιον που δε δίνει δεκάρα για τίποτα και κάνει πλάκα με όλα, τους προσέφερε μια ματιά σε ένα διαφορετικό, καλύτερο κόσμο. Ο Thompson προσπαθούσε (τουλάχιστον την εποχή που ήταν ακόμα νέος) συνειδητά ή ασυνειδητά να κάνει αυτόν τον κόσμο πραγματικότητα. Θεωρώντας αυτή την προσπάθεια αναπόφευκτα πολιτική, και αφού η πολιτική ήταν ένα από τα μεγαλύτερα ενδιαφέροντα του μαζί με το ποδόσφαιρο, έβαλε υποψηφιότητα

για σερίφης στο Άσπεν. Οι ριζοσπαστικές απόψεις του κόμματος “Freak Power” που εκπροσωπούσε ο Thompson περιλάμβαναν την αποποινικοποίηση των ναρκωτικών (μόνο για προσωπική χρήση, ήταν αντίθετος με την κερδοσκοπική πώληση τους), την αλλαγή των αυτοκινητόδρομων σε πεζόδρομους και χώρους για ποδηλασία, και την απαγόρευση των κτιρίων πάνω από συγκεκριμένο ύψος που κρύβουν τη θέα των βουνών. Αυτές οι ιδέες ήταν στο ίδιο μήκος κύματος με αυτές του κινήματος των Χίπις, το οποίο βρισκόταν σε παρακμή εκείνη την περίοδο, μετά το καταστροφικό «Καλοκαίρι της Αγάπης» του 1967 και τα γεγονότα στο Altamont το 1969. Ο Thompson βασιζόταν στην ψήφο των «φρικιών», των αποβλήτων και όσων ασπάζονταν τη Χίπικη κουλτούρα. Όταν η προσπάθεια του απέτυχε, δήλωσε ότι δυστυχώς απέδειξε αυτό που ξεκίνησε να αποδείξει, ότι το Αμερικάνικο Όνειρο έχει όντως πεθάνει.¹⁹ Η ιδέα του θανάτου του Αμερικάνικου Ονείρου είναι ένα από τα θέματα που απασχολούσαν έντονα τον Thompson, τόσο στο έργο του όσο και στην καθημερινή του ζωή. Το Αμερικάνικο Όνειρο, αν και μπορεί να ερμηνευτεί με πολλούς διαφορετικούς τρόπους και να δεχτεί πολλούς διαφορετικούς ορισμούς, ήταν αρχικά «*το όνειρο μιας χώρας όπου η ζωή πρέπει να είναι καλύτερη, πλουσιότερη και πιο γεμάτη για κάθε άνδρα*». ³⁶ Για τον αντιεξουσιαστή Thompson, που είχε κερδίσει επάξια το ψευδώνυμο «Ο Βασιλιάς της Διασκέδασης» από τους φίλους του και το κοινό, η ερμηνεία αυτής της φράσης έχει περισσότερο να κάνει με την ελευθερία, και την ικανότητα να ζει ο καθένας τη ζωή του όπως επιλέγει και να περνάει καλά. Η ήττα στις εκλογές κάποιου που υποστηρίζει φιλελεύθερες ιδέες, ριζοσπαστικές μεν, αλλά όχι τόσο ακραίες όσο φαίνονται σήμερα (δεδομένου του κλίματος στην Αμερική εκείνη την περίοδο), ήταν γι’ αυτόν μία ακόμη απόδειξη ότι το Αμερικάνικο Όνειρο είχε πεθάνει.

Στα τελευταία κεφάλαια του *Fear and Loathing in Las Vegas*, οι δύο πρωταγωνιστές βρίσκονται στο βόρειο Λας Βέγκας, όπου η χλιδή και η πολυτέλεια δίνουν τη θέση τους στη μιζέρια, τις κατεστραμμένες ζωές και τους ανθρώπους χωρίς μέλλον που είναι τα αποτελέσματα του άπληστου και ανήθικου τρόπου ζωής της πόλης. Εκεί βρίσκουν τελικά το Αμερικάνικο Όνειρο: είναι το όνομα ενός παλιού κτιρίου που παλαιότερα ονομαζόταν “The Psychiatrist’s Club”. Σύμφωνα με τις σημειώσεις στο τέλος του κεφαλαίου, το

Psychiatrist's Club κήκε πριν από 3 χρόνια. Το βιβλίο εκδόθηκε το 1971, τοποθετώντας την καταστροφή του «Αμερικάνικου Ονείρου» το 1968, μαζί με τις δολοφονίες του Martin Luther King και του Robert F. Kennedy, τις διαμαρτυρίες κατά του πολέμου του Βιετνάμ, την καταστροφική αντεπίθεση των Βιετκόνγκ, τις διαδηλώσεις φοιτητών που εξελίχθηκαν σε λουτρό αίματος πριν τους Ολυμπιακούς Αγώνες στο Μεξικό, τις συγκρούσεις διαδηλωτών και αστυνομίας κατά τη διάρκεια του Συνέδριου των Δημοκρατικών στο Σικάγο και την εκλογή του Richard Nixon. Ο συμβολισμός είναι προφανής, καθώς ο Thompson λέει ξεκάθαρα ότι τα γεγονότα του 1968 «σκότωσαν» το Αμερικάνικο Όνειρο και ότι η δεκαετία του '70 θα αποτελέσει μαύρη σελίδα στην Αμερικάνικη ιστορία.

Η κινηματογραφική μεταφορά, σαν μία σύγχρονη ερμηνεία του βιβλίου, προσπαθεί να δείξει ότι η ιστορία είναι ακόμα τόσο ουσιώδης και διαπεραστική το 1998, όσο όταν γράφτηκε το 1971. Για τον θεατή του 1998, ο εφιάλτης της δεκαετίας του '70 δεν είναι παρά κακόγουστη μουσική και πορτραίτα της Barbara Streisand. Ακόμα και ο πόλεμος του Βιετνάμ χάνει τη σημασία του όταν δεν είναι παρά ασπρόμαυρες εικόνες στην οθόνη μιας τηλεόρασης, ενώ ο Richard Nixon εμφανίζεται στην ταινία κυριολεκτικά ως καρτούν. Ο πραγματικός λόγος ανησυχίας, κατά τον Terry Gilliam (υπό την επίβλεψη του, πιο ώριμου πλέον, Hunter S. Thompson), είναι οι επιπτώσεις αυτής της χρονικής περιόδου στο μέλλον της Αμερικής. Οι Χίπις, που υποστήριζαν την αγάπη πάνω από όλα, βρίσκονταν σε παρακμή. Οι άνθρωποι αναγκάζονται να μετατραπούν σε ζώα μέσω των ναρκωτικών για να ξεφύγουν απ' την πραγματικότητα. Η κυβέρνηση εξήγαγε και χρηματοδοτούσε έναν πόλεμο παρά της διαμαρτυρίες του λαού. Το Αμερικάνικο Όνειρο είχε πεθάνει. Όλα αυτά φαίνονταν τραγικά το 1971, αλλά δεν ήταν τίποτα μπροστά στο μέλλον το οποίο προμήνυαν.

Το 2004, ο Thompson έγραψε στο τελευταίο του άρθρο στο Rolling Stone "Fear and Loathing Campaign 2004",

«Ο Nixon δεν ήθελε να βάλει υποψηφιότητα για πρόεδρος πάνω στην ποδοσφαιρική σεζόν, αλλά το έκανε παρ' όλα αυτά. Ο Nixon ήταν επαγγελματίας πολιτικός και μισούσα όλα όσα αντιπροσώπευε- αλλά αν έβαζε

υποψηφιότητα φέτος ενάντια στη διαβολική συμμορία των Cheney-Bush, θα τον ψήφιζα ευχαρίστως».

Ο Thompson μισούσε τον Νίχον με πάθος, και τον κατηγορούσε για μεγάλο μέρος των προβλημάτων της Αμερικής. Κι όμως, τρεις δεκαετίες αργότερα, δηλώνει ότι θα τον ψήφιζε, ενώ στο ίδιο άρθρο ισχυρίζεται ότι ο αλλοτινός ρεπουμπλικάνος πρόεδρος μοιάζει σήμερα φιλελεύθερος σε σχέση με τον George W. Bush και τους υποστηρικτές του. Περιγράφει τον Bush ως έναν πρόεδρο που *«μισεί τη μουσική, το ποδόσφαιρο και το σεξ, όχι με συγκεκριμένη σειρά, και δεν έχει καθόλου πλάκα»*. Ένας κόσμος που δεν έχει πλάκα. Σε αυτό έβλεπε ο Thompson να μετατρέπεται η Αμερική το 1971. Έχοντας αποτύχει να φέρει την αλλαγή ο ίδιος σαν πολιτικός, δε μπορούσε παρά να καταγράψει, τουλάχιστον, όσα έβλεπε γύρω του και να συνεχίσει να εκπέμπει σήματα κινδύνου μέχρι τα τελευταία χρόνια της ζωής του. Ακόμα και το σημείωμα που άφησε πριν την αυτοκτονία του, μια λίστα με όλα τα πράγματα που αγαπούσε στη ζωή τα οποία έφταναν σε ένα τέλος, θα μπορούσε κάλλιστα να είναι μια ακόμα προειδοποίηση για τον κόσμο.

Ο Hunter S. Thompson, κάτω από την αμφίεση του ξένοιαστου πλακατζή και του μισότρελου, υπεράνω του νόμου δημοσιογράφου, προσπαθούσε να προειδοποιήσει τον κόσμο μέσω του έργου και της ζωής του ότι στο μέλλον τα πράγματα θα γίνονταν ολοένα και χειρότερα. Φοβόταν, κατά βάθος, ότι όσα χρόνια κι αν περνούσαν δεν θα έπαυαν να κυριαρχούν ο Φόβος και το Μίσος.

Too weird to live, too rare to die: O Spider Jerusalem σαν μελλοντική ενσάρκωση του Hunter S. Thompson

Το σκοτεινό μέλλον της Αμερικής που είχε προβλέψει ο Hunter S. Thompson, δεν είναι άλλο από το μέλλον που φαντάστηκε ο Warren Ellis για το *Transmetropolitan*. Στο μακρινό μέλλον, όλα όσα πολεμούσε ο Thompson έχουν κυριαρχήσει και δρουν ανεξέλεγκτα εις βάρος του λαού, μετατρέποντας την Αμερική σε σχεδόν τριτοκοσμική χώρα: Το καθεστώς της κυβέρνησης βρίσκεται ένα βήμα πριν την απολυταρχία, τα μέσα ενημέρωσης γεμίζουν τα κεφάλια των πολιτών με ψέματα, και οι ίδιοι οι πολίτες έχουν κυριολεκτικά υποστεί πλύση εγκεφάλου μέχρι να μην ξέρουν σε ποιο έτος βρίσκονται. Σε αυτό το θλιβερό μέλλον, το ρόλο του διαβόητου γονζο δημοσιογράφου αναλαμβάνει ο Spider Jerusalem. Οι ομοιότητες του με τον Thompson είναι πολλές. Δεδομένου όμως του διαφορετικού περιβάλλοντος στο οποίο δρουν, σύντομα εμφανίζονται διαφορές ανάμεσα τους δύο, οι οποίες λειτουργούν ως κοινωνιολογικός σχολιασμός πάνω στον ίδιο τον κόσμο του *Transmetropolitan*. Ο Spider δεν είναι παρά η προσωπικότητα του Hunter S. Thompson με τα πιο αναγνωρίσιμα χαρακτηριστικά της ακόμα εντονότερα, έτσι ώστε να δημιουργηθεί ένας σχεδόν μυθολογικός χαρακτήρας. Αυτός ο μυθικός Thompson ορίζεται ως η μοναδική φιγούρα που θα μπορούσε να αποκαλύψει και να στηλιτεύσει το συγκεκριμένο μέλλον, ακριβώς επειδή τα πράγματα έχουν χειροτερεύσει τόσο, που ο πραγματικός Thompson θα ήταν ανεπαρκής εντός του. Όπως ο δικός μας κόσμος είναι το σκοτεινό μέλλον του κόσμου του Thompson (και «προέκυψε» από την κοινωνικοπολιτική μετεξέλιξη της διεφθαρμένης δεκαετίας του '70), έτσι και ο κόσμος του *Transmetropolitan* είναι μια μελλοντολογική, μυθική, σκοτεινή προβολή του δικού μας κόσμου, που χρειάζεται επειγόντως έναν Spider Jerusalem.

Όπως ο Thompson, ο Spider Jerusalem προσπαθεί να προειδοποιήσει το κοινό του για τους κινδύνους της άγνοιας και της φυγής από την πραγματικότητα. Στην κοινωνία του μέλλοντος όμως, η μεγαλύτερη ζημιά έχει ήδη γίνει. Ως εκ τούτου, οι μέθοδοι που χρησιμοποιεί δεν μπορούν παρά να είναι πιο ακραίες. Συχνά χειροδικεί ενάντια σε όσους θεωρεί ότι βλάπτουν την κοινωνία και εκμεταλλεύονται τους αδραίς, όπως γίνεται στην έφοδο του στο

συνέδριο θρησκείας και το ξέσπασμα του εκεί.³⁷ Πολλές φορές χρησιμοποιεί βία και απειλές για να πάρει τις πληροφορίες που θέλει, ενώ δε διστάζει να σκοτώσει όταν βρίσκεται σε αυτοάμυνα. Όταν καλύπτει ένα γεγονός, δεν ακολουθεί απλά την γοητο μεθοδολογία ώστε να γίνει μέρος του, αλλά αλλάζει δραματικά τη ροή του γεγονότος με την επέμβαση και παρατήρηση του, πολλές φορές μέσω της ίδιας της πράξης της δημοσιογραφίας. Είναι, στην ουσία, ένας «γοητο στο τετράγωνο» χαρακτήρας, που θα μπορούσε να υπάρξει μόνο σε μία φανταστική ιστορία.

Και οι δύο γράφουν με το χαρακτηριστικό, πρώτου προσώπου γοητο στυλ του Thompson, εξαπολύοντας προσβολές, απειλές και καυστική κριτική ενάντια σε όσους θεωρούν ότι το αξίζουν. Οι διηγήσεις τους είναι πάντα υπερβολικές και παραφουσκωμένες, με τα άρθρα του Spider να μοιάζουν συχνά με σουρεαλιστικά όνειρα, καθώς μεγαλοποιεί το ήδη αλλόκοτο περιβάλλον της Πόλης. Στα ρεπορτάζ του Spider, όμως, η λεκτική επίθεση δεν στρέφεται μόνο ενάντια σε διαφθαρμένους πολιτικούς, αλλά και στους ίδιους τους αναγνώστες, τους οποίους καταδικάζει ασταμάτητα για την άγνοια τους απέναντι στην αλήθεια και την απραξία τους μπροστά σε όσους τους εκμεταλλεύονται. Η παρηκμασμένη μελλοντική κοινωνία, αναγκάζει τον Spider να γεμίσει τα άρθρα του με κηρύγματα και ηθικολογίες, σε αντίθεση με το πιο άνετο, «χαλαρό» ύφος του Thompson. Η σχέση τους με το κοινό είναι ένα ακόμα σημείο που αντιπαραθέτει τους κόσμους στους οποίους ζουν. Είναι και οι δύο εύκολα αναγνωρίσιμοι όσων αφορά την εμφάνιση τους, από τα ασύμμετρα γυαλιά ηλίου και τα tribal τατουάζ του Spider μέχρι το καπέλο ψαρέματος και το μακρύ πλαστικό φίλτρο τσιγάρου του Thompson. Αυτό το χαρακτηριστικό λουκ τους κάνει καλτ φιγούρες, πράγμα που, στο *Transmetropolitan*, όπως όλα τα χαρακτηριστικά του Thompson, πηγαίνει ένα βήμα παραπέρα. Καθώς ο Spider γίνεται όλο και πιο διάσημος, ο υπέρ-καταναλωτισμός της Πόλης σύντομα τον μετατρέπει πρώτα σε media icon και μετά σε ένα ακόμα προϊόν. Τα γυαλιά του (που προήλθαν από βλάβη στη συσκευή που τα δημιούργησε) γίνονται trendy αξεσουάρ, και αρχίζουν να εμφανίζονται παρωδίες του εαυτού του σε κινηματογραφικές ταινίες, πορνό και σειρές καρτούν. Όλα αυτά οδηγούν, φυσικά, σε ένα από τα γραφικά

ξεσπάσματα του, και αναζωπυρώνουν το μίσος του για τον κόσμο, αλλά και την επιθυμία του να τον αλλάξει.

Αυτή η απέχθεια προς τη δημοσιότητα οδηγεί σε άλλη μια ενέργεια εμπνευσμένη από τη ζωή του Hunter S. Thompson. Ο Spider Jerusalem, στο απόγειο της καριέρας του, αφήνει πίσω την Πόλη και μετακομίζει σε ένα ορεινό καταφύγιο. Εκεί ζει σαν ερημίτης, με μόνο την πιο αναγκαία επαφή με άλλους ανθρώπους, ενώ μαζεύει όπλα για την προστασία του. Αντίστοιχα, το απομακρυσμένο σπίτι-φρούριο του Hunter S. Thompson στο Woody Creek του Κολοράντο γνωστό ως "Owl Farm", ήταν μία από τις πιο χαρακτηριστικές εκκεντρικότητες του. Ζούσε εκεί αρχικά με την οικογένεια του, και αργότερα μόνος του, μετά το διαζύγιο με την πρώτη του σύζυγο. Προτιμούσε αυτή την απομακρυσμένη περιοχή λόγω της μικρής, φιλόξενης κοινότητας της, που του έδινε τη δυνατότητα να ασχολείται με χόμπι όπως η σκοποβολή και η συλλογή όπλων χωρίς προβλήματα. Συχνά κατέφευγε εκεί όταν δεν έκανε έρευνα για κάποιο ρεπορτάζ και ζούσε απομονωμένος, με εξαίρεση κάποιες επισκέψεις από στενούς του φίλους όπως ο Ralph Steadman.³⁸

Ένα ακόμα χαρακτηριστικό που μοιράζονται ο πραγματικός με τον φανταστικό δημοσιογράφο είναι η αγάπη για το αλκοόλ και τα ναρκωτικά. Αυτή η συνήθεια οδηγεί στην παράξενη συμπεριφορά τους, αλλά και σε σοβαρά προβλήματα υγείας, τόσο για τον Thompson όσο και για τον φανταστικό ομόλογο του. Ο Thompson και οι ήρωες του στο *Fear and Loathing in Las Vegas* χρησιμοποιούν τις ναρκωτικές ουσίες της εποχής των Χίπις, όπως LSD και μεσκαλίνη, για να ξεφύγουν από τη μουντή, καταπιεστική πραγματικότητα μέσω των παραισθήσεων και της λήθης. Ο Spider Jerusalem από την άλλη πλευρά, ζει σε ένα κόσμο όπου η φυγή από την πραγματικότητα είναι καθημερινό φαινόμενο για τα πειθήνια μέλη μιας ελεγχόμενης κοινωνίας. Στην Πόλη, οι περισπασμοί είναι τόσο πολλοί και διαφορετικοί και η τεχνολογία έχει ανάγει τους τρόπους ψυχαγωγίας σε τέτοια επίπεδα, που η πραγματικότητα δεν διαφέρει από τις παραισθήσεις του LSD. Το ρητό του Johnson σχετικά με τη μετατροπή του ανθρώπου σε ζώο που περιγράφει το *Fear and Loathing in Las Vegas* αποκτά νέο νόημα: στην Πόλη, οι άνθρωποι μπορούν στην κυριολεξία να μετατραπούν σε ζώα για να ξεφύγουν από τα προβλήματα τους, μέσω γενετικής μηχανικής. Ο Spider,

δηλώνει ότι δεν έχει καμιά ανάγκη για ναρκωτικά που «καίνε το μυαλό και είναι άχρηστα για δουλειά».³⁹ Αντίθετα, χρησιμοποιεί πραγματικές και φανταστικές ουσίες που αυξάνουν την ανθρώπινη νοημοσύνη, και βελτιώνουν την αντίληψη και την παρατηρητικότητα, για να μπορέσει να συγκεντρωθεί στο έργο του στο χαοτικό αυτό περιβάλλον. Μέσω αυτής της ιδέας, γίνεται ακόμα πιο έντονη η αντιπαράθεση της σημερινής με τη φουτουριστική κοινωνία που οδηγεί σε μελλοντολογικό σχολιασμό. Οι μελλοντολογικές προβλέψεις του Ellis θέλουν την τάση φυγής από την πραγματικότητα μέσω χημικών ουσιών, η οποία διαδόθηκε στον 20^ο αιώνα, να πραγματοποιεί τελικά πλήρη κύκλο. Έτσι επιτυγχάνει απλά και μόνο την αισθητική αποχαύνωση, η οποία με τη σειρά της οδηγεί σε εξάρτηση από άλλες ουσίες, προκειμένου να επανέλθει κανείς στην πραγματικότητα.

Οι έρευνες και το ενδιαφέρον του Hunter S. Thompson για την πολιτική, τον αθλητισμό και τα άλλα θέματα για τα οποία έγραφε, οδήγησαν στη γνωριμία του με πολλές μεγάλες μορφές του κάθε χώρου. Είχε στενές σχέσεις φιλίας με πρόσωπα της δημοσιότητας στο χώρο της πολιτικής (George McGovern, John Kerry) του κινηματογράφου (Johnny Depp, Benicio Del Toro, Sean Penn, Josh Hartnett, Gary Busey, John Belushi), του αθλητισμού (Muhammad Ali), και της δημοσιογραφίας (Bill Cardoso, Warren Hinckle, H.L. Mencken). Η σύζυγος του και διάφορα άλλα πρόσωπα σχολιάζουν την εκτίμηση που έδειχναν οι φίλοι του προς τον Thompson, και περιγράφουν τη συμπεριφορά του απέναντι τους ως αυτή ενός «νότιου τζέντλεμαν».⁴⁰ Ο Spider Jerusalem έχει και αυτός γνωριμίες με πολλές προσωπικότητες των media. Σε αντίθεση, όμως, με τον πιο χαλαρό και φιλικό χαρακτήρα του Thompson, βρίσκεται συχνά σε διαμάχη μαζί τους κατά τη διάρκεια της αναζήτησης του για την αλήθεια. Σε σημεία της ιστορίας, παλιοί γνώριμοι του (όπως η πρώην βοηθός του Indira Ataturk)⁴¹ τον χαρακτηρίζουν ως έναν αδίστακτο άνθρωπο, ικανό να εκμεταλλευτεί οποιονδήποτε προκειμένου να ολοκληρώσει ένα ρεπορτάζ. Η διαφορά αυτή λειτουργεί και εδώ ως σχολιασμός για το μέλλον: η ηθική παρακμή και το post-cyberpunk στοιχείο του κόσμου του *Transmetropolitan* έχουν κάνει πιο δύσκολες τις ανθρώπινες σχέσεις και έχουν κάνει τα μέλη της κοινωνίας να αποστασιοποιηθούν, έτσι ώστε όποιες σχέσεις δημιουργούνται μεταξύ τους να είναι κυρίως σχέσεις

ανάγκης και εκμετάλλευσης. Ο Spider, ως κλασικός post-cyberpunk πρωταγωνιστής, είναι μοναχικός και ζει στα άκρα της φουτουριστικής κοινωνίας, πολεμώντας την αδικία. Όμως, ως επιτυχημένος δημοσιογράφος, είναι επίσης αναπόφευκτα και πρόσωπο της δημοσιότητας και των μέσων ενημέρωσης, και έτσι δημιουργείται αυτή η σύγκρουση στη σχέση με τους γύρω του. Οι δύο «βρωμερές βοηθοί» είναι τα μόνα άτομα με τα οποία συναναστρέφεται σε καθημερινή βάση ο Spider, γιατί βρίσκει σε αυτές δύο αδελφές ψυχές, που μοιράζονται τα αντικοινωνικά στοιχεία του χαρακτήρα του και έχουν τον ίδιο στόχο με αυτόν. Και οι δύο μισούν την παρούσα κατάσταση της κοινωνίας το ίδιο με αυτόν, καθώς βλέπουν τις επιπτώσεις που έχει στην προσωπική τους ζωή. Χαρακτηριστικό παράδειγμα η Channon, που η μόνη σταθερή της σχέση τελειώνει με τον σύντροφο της να αφήνει πίσω το ανθρώπινο σώμα του και να μεταφέρει τη συνείδηση του σε ένα σύννεφο από νανομηχανές, μια συνηθισμένη πρακτική στην υποκουλτούρα που ακολουθούσε. Η αντίδραση της είναι να παρατήρει τα εγκόσμια και να ενταχθεί στο μοναστήρι μίας θρησκευτικής σέκτας, μόνο για να γυρίσει πίσω μετά από κάποιο χρονικό διάστημα, απογοητευμένη από τα ψέματα και τη διαφθορά της μοναστικής ζωής.⁴² Η Yelena Rossini, έχει αρκετές ομοιότητες με την δεύτερη σύζυγο του Hunter S. Thompson, Anita Bejmuk. Ο Thompson παντρεύτηκε την Bejmuk, που ήταν βοηθός του για πολλά χρόνια, στην ηλικία των 66 και παρά την άσχημη κατάσταση της υγείας του. Αντίστοιχα η Yelena, μετά από ένα one night stand με τον Spider (το οποίο αργότερα αρνούνται και οι δύο), καταλήγει στο τέλος της ιστορίας να ζει μαζί του και να φροντίζει τον «ανάπηρο» Spider, ενώ ο τρόπος που είναι σχεδιασμένη στο τελευταίο τεύχος του *Transmetropolitan* αφήνει να εννοηθεί πως είναι έγκυος.

Οι προηγούμενες σχέσεις του Spider, αντιθέτως, δεν είχαν τόσο μεγάλη επιτυχία. Η πρώτη σύζυγος του βρίσκεται σε κρυογονική ψύξη, έχοντας δώσει εντολή να την επαναφέρουν μόνο μετά το θάνατο του Spider. Το ειδύλλιο του με τη Vita Severn δεν πρόλαβε να εξελιχθεί λόγω της δολοφονίας της. Γενικά, εμφανίζεται αρκετά μεγάλη διαφορά σε σύγκριση με τη σχέση του Hunter S. Thompson με το άλλο φύλο. Ο Thompson, παρά τον πρώτο του αποτυχημένο γάμο, είχε πολλές γυναίκες στη ζωή του⁴³, και έναν ευτυχή (αν και αργοπορημένο) δεύτερο γάμο. Η αντίθεση, δείχνει και εδώ την

τραγική κατάσταση του μέλλοντος της Αμερικής. Οι προσωπικές σχέσεις των πρωταγωνιστών του *Transmetropolitan*, είτε τελειώνουν με τον χειρότερο τρόπο, είτε, στην καλύτερη περίπτωση, εξελίσσονται ανορθόδοξα σε σχέση με τη σημερινή εποχή. Με αυτό τον τρόπο δείχνουν έναν ακόμα κίνδυνο για τον οποίο προειδοποιούσε ο Thompson, να γίνεται πραγματικότητα στην κοινωνία του μέλλοντος. Ο Thompson ασπαζόταν μέρος της χίπικης κουλτούρας, ήταν αντίθετος στη δημιουργία μεγάλων κτιρίων⁴⁴ και ζούσε σε μια απομακρυσμένη κωμόπολη. Ήταν επομένως, αντίθετος στην ιδέα μιας ανήθικης, απρόσωπης μεγαλούπολης (όπως το Λας Βέγκας), όπου ο βομβαρδισμός εικόνων και ήχων, το άγχος από τους γρήγορους ρυθμούς της πόλης και ο επαγγελματικός ανταγωνισμός θα καθιστούσαν τις ανθρώπινες σχέσεις δύσκολες έως αδύνατες.

When the going gets weird, the weird turn pro: Ο αληθινός κόσμος πίσω από το *Transmetropolitan*

Η ιστορία του *Transmetropolitan* βασίζεται εν μέρει στην προεκλογική καμπάνια του Richard Nixon και του George McGovern, όπως την περιγράφει ο Hunter S. Thompson στο βιβλίο του *Fear and Loathing on the Campaign Trail '72*. Το Κτήνος μοιάζει με τον Richard Nixon, όχι μόνο στην εμφάνιση και στις πολιτικές του, αλλά και στον ρόλο που παίζει στην ιστορία ως ο τωρινός πρόεδρος που προσπαθεί να επανεκλεγεί και μπαίνει στο στόχαστρο του γουζο δημοσιογράφου. Ο Thompson κάνει φανταστικές περιγραφές του Nixon όπως «ένα κτήνος με κόκκινα μάτια που του τρέχουν τα σάλια, με τα πόδια ενός ανθρώπου και το κεφάλι μιας τεράστιας ύαινας».⁴⁵ Παρόμοιες (και φυσικά πιο ακραίες) περιγραφές γίνονται και από μέρος του Spider για το Κτήνος, από τις οποίες προήλθε και το ψευδώνυμο του προέδρου. Ο George McGovern αναγκάστηκε να απορρίψει τον υποψήφιο για αντιπρόεδρο Tom Eagleton, λόγω της άρνησής του να δημοσιοποιήσει πληροφορίες σχετικά με τις θεραπείες ηλεκτροσόκ στις οποίες υποβαλλόταν, καθώς και τις φήμες που τον ήθελαν να έχει πρόβλημα αλκοολισμού.⁴⁶ Τα γεγονότα αυτά ταιριάζουν με τον Josh Freeh, υποψήφιο για αντιπρόεδρο του Callahan στο *Transmetropolitan*. Ο Callahan αναγκάζεται να απορρίψει τον Freeh, όταν ο

Spider αποκαλύπτει σε ένα άρθρο του ότι πρόκειται για κλώνο που φτιάχτηκε σε ένα εργαστήριο πριν λίγα χρόνια, προκειμένου να δημιουργηθεί ένας πολιτικός με εντελώς καθαρό ποινικό μητρώο και ιστορικό. Ο Rob Heller, ένας υποψήφιος τον οποίο ο Spider επίσης κριτικάρει με βάνουσο τρόπο λόγω της ρατσιστικής και απάνθρωπης πολιτικής του, θυμίζει τον George Wallace, βασικό Δημοκρατικό αντίπαλο του McGovern. Ο Heller, όπως και ο Wallace, προσπαθεί να περάσει μέσω της προεκλογικής εκστρατείας του την προσωπικότητα ενός «ανθρώπου του λαού», η οποία όμως περιέχει ένα διάχυτο ρατσιστικό (και φασιστικό στην περίπτωση του Heller) τόνο.

Ένα άλλο γεγονός εμπνευσμένο από συμβάντα της δεκαετίας του '70 είναι η διαδήλωση των φοιτητών ενός πανεπιστημίου στο τεύχος #56. Η Πόλη έχει τεθεί υπό στρατιωτικό νόμο και έχει δοθεί εντολή να φιμωθούν όλα τα μέσα ενημέρωσης. Οι φοιτητές ενός πανεπιστημίου καταφέρνουν να διαπεράσουν τα συστήματα ασφαλείας και να βγάλουν την ιστοσελίδα του πανεπιστημίου στον αέρα. Η εθνοφρουρά έχει σταλεί να κλείσει την περίμετρο του πανεπιστημίου και οι φοιτητές βγαίνουν έξω για να διαδηλώσουν μπροστά στους άντρες της εθνοφρουράς. Ένας από τους διαδηλωτές βγάζει ένα φορητό «δημιουργό» μέσα από το παλτό του, και η εθνοφρουρά ανοίγει πυρ, νομίζοντας ότι ετοιμαζόταν να τραβήξει όπλο. Στη σκηνή που ακολουθεί οι διαδηλωτές τρέχουν προς τους άντρες της εθνοφρουράς, κολλώντας πάνω τους αυτοκόλλητα με το σήμα του κινήματος Transient (τα οποία φτιάχνουν επί τόπου με τους «δημιουργούς»), ενώ η εθνοφρουρά τους θερίζει. Ο τρόπος που εξελίσσονται τα γεγονότα θυμίζει το λεγόμενο "Kent State Massacre" (4 Μαΐου 1970) όπου η εθνοφρουρά άνοιξε πυρ ενάντια σε φοιτητές του Kent State University που διαδήλωναν ενάντια στην εισβολή της Αμερικής στην Καμπόνια. Τέσσερις φοιτητές σκοτώθηκαν ενώ εννιά τραυματίστηκαν, κάποιοι από τους οποίους δεν πήραν καν μέρος στη διαδήλωση και απλά περπατούσαν στο δρόμο ή παρακολουθούσαν από απόσταση.⁴⁷ Η σελίδα που απεικονίζει τις συνέπειες τις συμπλοκής στο τεύχος 57 είναι βασισμένη στη φωτογραφία του John Filo από τα γεγονότα στο Kent State University, η οποία κέρδισε βραβείο Pulitzer. Η φωτογραφία δείχνει την δεκατετράχρονη Mary Ann Vecchio να γονατίζει μπροστά στο νεκρό σώμα του φίλου της Jeffrey Miller. Η φωτογραφία αυτή έγινε η πιο ανθεκτική στο χρόνο εικόνα των

γεγονότων, καθώς και ένα από τα σύμβολα του κινήματος κατά του πολέμου του Βιετνάμ. Και αυτό το συμβάν γίνεται πιο ακραίο με τον τρόπο που εμφανίζεται στο Transmetropolitan, καθώς η εθνοφρουρά εκτελεί εν ψυχρώ το μεγαλύτερο μέρος των παρευρισκόμενων, παρ' όλο που είχαν εντολή να μην πυροβολήσουν.

Το φανταστικό συμβάν αποκτά πολύ μεγαλύτερο βάρος από το αντίστοιχο πραγματικό, καθώς είναι ο καταλυτικός παράγοντας για να στραφεί ο τύπος εναντίων του προέδρου, αγνοώντας τις απαγορεύσεις του στρατιωτικού νόμου και κάνοντας του πολίτες να βγουν στους δρόμους σε ένδειξη διαμαρτυρίας, δίνοντας έτσι ένα καλό τέλος στην ιστορία.

Ο Fred Christ, αρχηγός της σέκτας των transients, ξεκίνησε ως μάνατζερ διαφόρων συγκροτημάτων, και έχασε την ευκαιρία να εκπροσωπήσει ένα συγκρότημα που αργότερα έγινε μεγάλο όνομα στο χώρο. Το παρελθόν του στη βιομηχανία της διασκέδασης και το στοιχείο του απόκρυφου που έδωσε στο image του θυμίζουν τους ροκ σταρ της δεκαετίας του '70 όπως ο Jim Morrison και ο Ozzy Osbourne. Η λατρεία του Fred Christ αποτελεί μέρος του σχολιασμού του Ellis σχετικά με τους κινδύνους των παραθρησκευτικών σεκτών και της προσωπολατρίας των media, καθώς, στο τεύχος 58, το κίνημα των Transients έρχεται σε σύγκρουση με την εθνοφρουρά, προσπαθώντας να την κρατήσει έξω από το γκέτο του Angel's 8. Το αποτέλεσμα είναι να σκοτωθούν τα περισσότερα μέλη της σέκτας, συμπεριλαμβανομένου του Fred Christ.

Παρά τις ομοιότητες της ιστορίας με αντίστοιχα γεγονότα και πρόσωπα της «χρυσής εποχής» του Thompson, ο βασικός ανταγωνιστής Gary «Χαμογελαστός» Callahan είναι ένα στοιχείο που δεν έχει κάποιο συγκεκριμένο αντίστοιχο, καθώς είναι καθαρά προϊόν της διεφθαρμένης κοινωνίας του μέλλοντος. Το Κτήνος είναι βασισμένο στον Nixon, αλλά ο Callahan δεν έχει καμία ομοιότητα με τον George McGovern. Μοιάζει εμφανισιακά με τον Robert Kennedy και στο τεύχος 14 απαγγέλει το ποίημα «Οδυσσέας» του Alfred Tennyson, λέγοντας ότι είναι το αγαπημένο του ποίημα. Όπως επισημάνει και ο Spider, το ίδιο ποίημα υπήρξε το αγαπημένο του Robert Kennedy. Παρουσιάζει και αυτός ομοιότητες με τον Nixon, όπως η αποχώρηση του μέσω ελικοπτέρου από το Λευκό Οίκο και η φράση «Αν το κάνει ο πρόεδρος, αυτό σημαίνει πως δεν είναι παράνομο».⁴⁸ Μία από τις αφίσες της προεκλογικής του εκστρατείας, φέρνει στο νου τον George W. Bush, καθώς συνοδεύεται από το σλόγκαν «...γιατί πρέπει να υπάρχουν όρια στην ελευθερία». Αυτή η φράση χρησιμοποιήθηκε από τον Bush όταν σχολίασε την νομική επίθεση του ενάντια στην ιστοσελίδα www.gwbush.com,

η οποία σατίριζε αυτόν και την προεκλογική εκστρατεία του το 2000.⁴⁹ Το συνεχές χαμόγελο του, που του έδωσε το ψευδώνυμο «Χαμογελαστός», καθώς και ο ισχυρισμός του πως είναι «άνθρωπος του λαού» θυμίζουν τον πρωθυπουργό της Μεγάλης Βρετανίας Tony Blair⁵⁰ (αναμενόμενο μέρος του σχολιασμού στο *Transmetropolitan*, δεδομένου ότι ο Warren Ellis είναι Βρετανός).

Ο Spider σύντομα καταλήγει στο συμπέρασμα ότι ο Callahan έχει δημιουργήσει μια προσωπικότητα από στοιχεία προηγούμενων ηγετών για να κερδίσει την ψήφο όλων των κοινωνικών ομάδων. Ανακαλύπτει επίσης, μέσω μιας προσωπικής συζήτησης του με τον Callahan, πως η δημόσια εικόνα του και η προεκλογική του καμπάνια είναι εξ' ολοκλήρου έργο των πολιτικών συμβούλων του. Ο ίδιος δηλώνει πως δεν τον ενδιαφέρει ιδιαίτερα η θέση του προέδρου και η πολιτική γενικότερα, απλά θέλει να έχει την υψηλότερη θέση εξουσίας για να μπορεί να κάνει το λαό να υποφέρει. Ο χαρακτηρισμός του σαν απόλυτα διαβολικό και ανήθικο «κακό» της ιστορίας και αντίπαλο του πρωταγωνιστή, σχολιάζεται και από τον ίδιο, όταν λέει πως ίσως πρέπει να πάρει μια γάτα για να τη χαϊδεύει κατά τη διάρκεια διαβολικών μονόλογων.⁵¹ Ο Warren Ellis δίνει κυριολεκτική σημασία στο μεγαλοποιημένο γράψιμο του Hunter S. Thompson: Ο Callahan είναι στην ουσία η ενσάρκωση των υπερβολών που έγραφε ο Thompson για τον Richard Nixon και τον George W. Bush. Ένας απόλυτα διεφθαρμένος πολιτικός, που έφτασε στο σημείο να σχεδιάσει τη δολοφονία της οικογένειάς του για να κερδίσει τη συμπόνια του λαού, και να αποσπάσει την προσοχή του από άλλα σκάνδαλα. Το γεγονός ότι κάποιος, για τον οποίο η διαφθορά είναι αυτοσκοπός, κατάφερε να εκλεγεί πρόεδρος της Αμερικής, είναι η απόλυτη ενσάρκωση όσων πολεμούσε ο Thompson, και επομένως ο κατάλληλος αντίπαλος για τον Spider.

Ο Callahan είναι επίσης και ο καταλυτικός παράγοντας για την αφύπνιση της κοιμισμένης κοινωνίας, των media και του λαού. Παρά την απαισιοδοξία και την κινδυνολογία του, το *Transmetropolitan* έχει happy end, όταν, στο τεύχος 58, ο Τύπος αποφασίζει να αντισταθεί στην παραπληροφόρηση και τις απειλές του προέδρου. Είναι η πραγματοποίηση της ευχής όλων των πρωταγωνιστών του κόμικ, καθώς και του κάθε δυσσαρεστημένου με τον τρόπο που καλύπτουν τα MME την πολιτική

αναγνώστη. Το *Transmetropolitan* ξεκίνησε σαν ιστορία με θέμα τη δύναμη της δημοσιογραφίας. Αν και ασχολείται με διάφορες υπο-πλοκές στη μέση, είναι λογικό να τελειώνει σαν τέτοια. Η τελική επανάσταση έρχεται από το προσωπικό των ιστοσελίδων και της τηλεόρασης, όταν σε μια στιγμή κάθαρσης αποφασίζουν να προβάλουν ρεπορτάζ και πλάνα καταδικαστικά για τον πρόεδρο, καθώς θυμούνται πως κάποτε ήταν πραγματικοί δημοσιογράφοι. Ένας από αυτούς επισημαίνει: «Λέγεται πως κανείς δεν γίνεται πολιτικός μόνο για να παίξει με τις ζωές των άλλων. Αν δίναμε μεγαλύτερη αξία στην ιστορία, θα βλέπαμε πόσο μεγάλο ψέμα είναι αυτό». Αυτή η φράση είναι ένα από τα κεντρικά μηνύματα που θέλησε να περάσει ο Ellis. Μία τέτοια στιγμή επανάστασης δεν ήρθε ποτέ την εποχή του Hunter S. Thompson, παρά τις προσπάθειες του κινήματος της «Νέας Δημοσιογραφίας», τις διαδηλώσεις, και το επαναστατικό πνεύμα της εποχής. Παρ' όλα αυτά, το έργο που άφησε πίσω του και ο σχολιασμός του σχετικά με την κοινωνία και την πολιτική της εποχής, μπορούν να μελετηθούν, και να λειτουργήσουν σαν έμπνευση για το μέλλον. Το δυστοπικό μέλλον του *Transmetropolitan* μπορεί να έχει σταθερές βάσεις και στοιχεία από υπάρχουσες μελλοντολογικές θεωρίες, δεν παύει όμως να είναι φανταστικό, και επομένως μπορεί να αποτραπεί. Εκτός από το *Transmetropolitan*, ο Thompson επηρέασε πολλά μεταγενέστερα έργα, τα οποία διατηρούν το ίδιο πνεύμα της σάτιρας, του σχολιασμού των κακώς κειμένων, και της «δύναμης του τύπου». Μπορεί κανείς να παρατηρήσει γρηγορο στοιχεία σε πολλούς δημιουργούς, στο χώρο της δημοσιογραφίας (Tom Luffman, Matt Taibbi), του ντοκιμαντέρ (Michael Moore, Sacha Baron Cohen) και του κινηματογράφου (Kevin Smith).

Στο χώρο των κόμικς, αυτού του είδους ο σχολιασμός οδήγησε στη δημιουργία της σειράς *Hellblazer* της Vertigo, το 1988.⁵² Ο πρώτος σεναριογράφος του *Hellblazer*, Jamie Delano, δήλωσε σχετικά με τη δημιουργία της σειράς:

«...γενικά με ενδιέφερε να σχολιάσω τη Βρετανία της δεκαετίας του 1980. Εκεί ζούσα, ήταν σ---, και ήθελα να το πω σε όλους». ⁵³

Ο μυστικιστής John Constantine, ως πρωταγωνιστής του κόμικ, είχε γίνει σύμφωνα με τον Ellis το σύμβολο των κόμικς που σχολίαζαν την Αγγλία των 80s. Ήταν ένας μίζερος, μανιώδης καπνιστής Άγγλος, με χαρακτηριστική προφορά και συγκεκριμένο λουκ με καπαρντίνα. Το 2000, στο έβδομο τεύχος του κόμικ *Planetary*,⁵⁴ το οποίο έγραφε ο Warren Ellis, οι τρεις πρωταγωνιστές βρίσκονται στο Λονδίνο, με σκοπό να παραστούν στην κηδεία ενός παλιού φίλου ο οποίος «είχε σχέση με τον *underground* μυστικισμό, και έδρασε τη δεκαετία του '80». Με το όνομα Jack Carter, ο συγκεκριμένος χαρακτήρας εμφανίζεται σε flashback με παρόμοιο λουκ με αυτό του John Constantine, ίδιο τρόπο ομιλίας κ.ο.κ. Στην κηδεία του, παρευρίσκονται διάφοροι χαρακτήρες που θυμίζουν αυτούς της Vertigo κατά τη διάρκεια των 80's (με μικρές διαφορές πάντα, αφού όπως και ο "Jack Carter" ήταν σχεδιασμένοι ώστε να μην καταπατήσουν τα σχετικά πνευματικά δικαιώματα). Ταυτόχρονα, οι πρωταγωνιστές σχολιάζουν την κατάσταση της Αγγλίας επί Margaret Thatcher, και πως ένα τέτοιο κλίμα έδωσε ζωή σε αυτούς τους αλλόκοτους χαρακτήρες. Μετά την κηδεία, ερευνούν το δρόμο στον οποίο ο Jack ξυλοκοπήθηκε μέχρι θανάτου και χρησιμοποιώντας ξόρκια μαντείας διαπιστώνουν ότι χρησιμοποίησε μαγεία για να σκηνοθετήσει το θάνατο του. Ακολουθεί μία συμπλοκή με τον δολοφόνο του, έναν άντρα ντυμένο με μια βρωμερή στολή σουπερ-ήρωα, που κατηγορεί τον Jack ότι δημοσιοποίησε προσωπικές φωτογραφίες του και κατέστρεψε τη ζωή του. Ο Jack εμφανίζεται ξαφνικά και τον πυροβολεί, έχοντας σημαντικές διαφορές στην εμφάνιση του από αυτή που είχε τη δεκαετία του '80. Έχει ξυρίσει το κεφάλι του και βγάζοντας την καπαρντίνα που φοράει αποκαλύπτει τατουάζ και κοστούμι ίδια με του Spider Jerusalem. Αφού εξηγήσει στους πρωταγωνιστές τι ακριβώς συνέβη, τους αφήνει λέγοντας «*Τα 80s πέρασαν προ πολλού. Καιρός να προχωρήσω παρακάτω. Καιρός να γίνω κάποιος άλλος.*»

BUT WHEN YOU TURNED UP, EVERYTHING CHANGED.

I KNEW YOU'D WORK OUT WHAT HAPPENED.

AND SO DRAW THAT TOERAG OUT INTO THE LIGHT.

SO I COULD SORT HIM FOR GOOD.

NOT LIKE I EVER CLAIMED TO BE A ROLE MODEL, AFTER ALL.

THE EIGHTIES ARE LONG OVER. TIME TO MOVE ON.

TIME TO BE SOMEONE ELSE.

Ο κοινωνικοπολιτικός σχολιασμός στο *Transmetropolitan*, παρουσιάζεται εδώ σαν εξέλιξη του αντίστοιχου σχολιασμού στα παλαιότερα κόμικς της Vertigo. Στο πνεύμα του ίδιου του *Transmetropolitan* και των μηνυμάτων του, μια διαφορετική και πιο ακραία εποχή, απαιτεί πιο ακραίο σχολιασμό. Το περιεχόμενο του *Transmetropolitan* είναι πιο σοκαριστικό, πιο politically incorrect, από το αντίστοιχο του *Hellblazer*, ενώ και τα δύο δεν φτάνουν στα άκρα που φτάνει ο Spider Jerusalem σαν κοινωνικός και πολιτικός σχολιαστής στην κοινωνία του μέλλοντος.

Συμπεράσματα

Το *Transmetropolitan* του Warren Ellis και του Darrick Robertson, είναι εμπνευσμένο σε μεγάλο βαθμό από το έργο και τη ζωή του Hunter S. Thompson. Ο κόσμος του έχει σαν βάση: α) την εμπνευσμένη από το cyberpunk εξέλιξη της τεχνολογίας επικοινωνίας, γενετικής και νανομηχανών, άλλοτε με ρεαλιστικό, και άλλοτε με μη ρεαλιστικό (για χάρη δραματικότητας ή σαν μηχανισμό της πλοκής) τρόπο και β) τις τάσεις της ανθρώπινης συμπεριφοράς στη σημερινή εποχή, τις οποίες ο Warren Ellis θεωρεί επικίνδυνες για το μέλλον, κρίνοντας από τον τρόπο που εξελίσσονται. Η Πόλη είναι εμπνευσμένη από το βιβλίο *Φόβος και Παράνοια στο Λας Βέγκας*, γύρω από την ιδέα ενός μελλοντικού περιβάλλοντος στο οποίο γίνονται πραγματικότητα οι αλλόκοτες, σουρεαλιστικές περιγραφές και οι φόβοι του Thompson.

Ο Thompson επηρέασε σε μεγάλο βαθμό τον τρόπο με τον οποίο σχολιάζεται η κοινωνία, η πολιτική και η καθημερινότητα στα έντυπα και τα οπτικοακουστικά μέσα. Το μήνυμα που περνούσε μέσω του έργου του ήταν πως η κριτική πάνω στα θέματα που αφορούν όλους είναι αναγκαία για τη σταθερότητα της κοινωνίας, και ότι όσοι κυβερνούν χρειάζονται επίβλεψη, με τη μορφή του σχολιασμού και της υπεύθυνης ενημέρωσης από τα ΜΜΕ. Ο Warren Ellis, σαν συνεχιστής του πνεύματος του Thompson, διατηρεί αυτό το μήνυμα, δημιουργώντας τον Spider Jerusalem σαν μελλοντικό ανάλογο του Hunter S. Thompson. Οι διαφορές τους, λόγω του διαφορετικού

περιβάλλοντος στο οποίο δρουν, λειτουργούν σαν μελλοντολογικός σχολιασμός. Ταυτόχρονα, δίνεται στο έργο του Thompson το υπόβαθρο της εποχής που δημοσιεύθηκε το *Transmetropolitan* (1997-2002): συνδυάζοντας το γονζο γράψιμο με την επιστημονική φαντασία, σχολιάζει την πολιτική και την κοινωνία του καταναλωτισμού με ακραίο και χιουμοριστικό τρόπο, στα χνάρια που άφησαν τα κόμικς Βρετανών σεναριογράφων που δημοσίευσε η Vertigo τη δεκαετία του '80.

¹ Οι τίτλοι των υποκεφαλαίων παραπέμπουν στην ατμόσφαιρα ομότιτλων ιστοριών του *Transmetropolitan*.

² Top 300 πωλήσεων κόμικς για το Σεπτέμβριο του 2002, από το <http://www.comicbookresources.com/news/newsitem.cgi?id=1507>

³ Παρουσίαση του κόμικ *Orbiter* από την ιστοσελίδα Sci Fi Dimensions:<http://www.scifidimensions.com/May03/orbiter.htm>

⁴ Τα τελευταία χρόνια έχει δημιουργήσει τις παρακάτω online κοινότητες: *Bad Signal* (<http://www.flirble.org/mailman/listinfo/badsignal>), ένα ανοιχτό mailing list με τις σκέψεις και απόψεις του Ellis καθώς και ενημέρωση για νέες κυκλοφορίες και πρότζεκτ με τα οποία ασχολείται, *The Engine* (<http://the-engine.net/>), forum συζήτησης με τους οπαδούς του και όχι μόνο, *Die Puny Humans* (<http://www.diepunyhumans.com/>), forum με θέμα τη μελλοντολογία και την έρευνα του Ellis για τα σενάρια του, και τον επίσημο δικτυακό τόπο <http://www.warrenellis.com/>.

⁵ Στο *Bad Signal*, το ανοιχτό mailing list του Warren Ellis, σχεδόν όλα τα μηνύματα υπογράφονται «Μέσω φορητής συσκευής, στην παμπ».

⁶ Συνέντευξη του Warren Ellis:

<http://www.popimage.com/industrial/103100ellisprofileinterview1.html>

⁷ Εξέλιξη του genre επιστημονικής φαντασίας cyberpunk. Εστιάζει στις τεχνολογικές καινοτομίες μελλοντικών κοινωνιών και εξετάζει τις επιπτώσεις μιας πανταχού παρούσας σφαίρας ψηφιακών πληροφοριών στη ζωή των ανθρώπων. Αντίθετα από το κλασικό cyberpunk, οι πρωταγωνιστές προσπαθούν να βελτιώσουν τις κοινωνικές συνθήκες και να αποτρέψουν την περεταίρω σήψη του καθεστώτος.

⁸ Βλ. δεύτερο κεφάλαιο για τον ορισμό της gonzo δημοσιογραφίας.

⁹ Κατά την παράδοση χαρακτήρων όπως της Marg Helgenberger στην τηλεοπτική σειρά *CSI* ή της Angelina Jolie στην ταινία *Συλλέκτης Οστών*, που θέλει τις πρωταγωνίστριες πρώην στριπτιζέζ ή μοντέλα έτσι ώστε να δικαιολογηθεί το ελκυστικό σώμα μοντέλου που διαθέτουν.

¹⁰ Λήμμα της Wikipedia για το “*Transmetropolitan*”:

<http://en.wikipedia.org/wiki/Transmetropolitan>

¹¹ Άρθρο στην ιστοσελίδα του περιοδικού *Wizard*:

<http://www.wizarduniverse.com/magazine/wizard/002101230.cfm>

¹² Κίνημα με στόχο τη χρήση της επιστήμης και της τεχνολογίας για να αυξηθούν οι νοητικές και σωματικές ικανότητες των ανθρώπων, καθώς και να εξαλείφουν όσα στοιχεία της ανθρώπινης κατάστασης θεωρούνται ανεπιθύμητα ή άχρηστα. (Βλέπε

<http://www.transhuman.org/> , και άλλες σχετικές ιστοσελίδες.)

¹³ Δημιούργημα του Nikolai Kardashev, Ρώσου αστροφυσικού. Βλ.

<http://www.daviddarling.info/encyclopedia/K/Kardashev.html>

¹⁴ *Scientific Quarterly* Τόμος 53, Τεύχος 211, σελ. 243-255. Βλέπε και

<http://www.simulation-argument.com/simulation.html>

¹⁵ <http://www.mindjack.com/interviews/ellis.html>

¹⁶ Αναφορά στην εξής φωτογραφία που εμφανίστηκε στο διαδίκτυο:

<http://web.archive.org/web/20021004025230/http://sfeuro.com/sf/mainalbumlist/jhp/12.jpg>

¹⁷ Jeff Rolfsen, *Writer Hunter S. Thompson commits Suicide*,

Air Force Times

<http://www.airforcetimes.com/legacy/new/1-292925-675022.php>

¹⁸ Douglas Brinkley, *Last Days at Owl Farm*

Περιοδικό Rolling Stone, 24 Μαρ. 2005

http://www.rollingstone.com/news/story/7092353/the_final_days_at_owl_farm

¹⁹ Cole Louison, *This is skag folks, pure skag: Hunter Thompson*

http://www.ithaca.edu/buzzsaw/archive_skag.htm

Το όνομα της εφημερίδας πιθανώς να αποτέλεσε έμπνευση του Warren Ellis για το όνομα του Spider Jerusalem.

²⁰ Eliot Fremont-Smith, *Books of The Times; Motorcycle Misfits—Fiction and Fact*,

Περιοδικό *New York Times*, 23 Φεβ. 1967, σ.33

²¹ <http://www.gonzo.org/hst/hst.asp?ID=0>

²² Robert Sam Anson, *Rolling Stone Pt. 2: Hunter Thompson Meets Fear and Loathing Face to Face*, Περιοδικό *News Times*, 10 Δεκ. 1976,

<http://www.gonzo.org/hst/interviews.asp?ID=7>

²³ Tom Wolfe *As Gonzo in Life as in His Work*

<http://www.opinionjournal.com/la/?id=110006325>

²⁴ Robert Love, *A Technical Guide For Editing Gonzo*

<http://cjrarchives.org/issues/2005/3/hst.asp>

²⁵ Hunter S. Thompson, *He Was A Crook*

Περιοδικό *Rolling Stone* (15 Ιουνίου 1994)

<http://www.michaelmoore.com/words/latestnews/index.php?id=1507>

²⁶ Robert Sam Anson, *Rolling Stone Pt. 2: Hunter Thompson Meets Fear and Loathing Face to Face*, *New Times* (10 Δεκεμβρίου 1976)

<http://www.gonzo.org/hst/interviews.asp?ID=7>

²⁷ <http://www.gonzo.org/hst/interviews.asp?ID=10>

²⁸ Pitkin County Sheriff's Dept.

Incident Report #4391 (2 Μαρτίου 2005)

²⁹ «Football Season Is Over»

Rolling Stone Magazine http://www.rollingstone.com/news/story/_/id/7605448/

³⁰ Ralph Steadman, *Hunter S. Thompson 1937-2005*

<http://www.ralphsteadman.com/>

³¹ Hunter Thompson Blown Sky High

http://www.editorandpublisher.com/eandp/news/article_display.jsp?vnu_content_id=1001018730

³² Mikal Gilmore, «The Last Outlaw», Περιοδικό *Rolling Stone*.

http://www.rollingstone.com/news/story/7092354/the_last_outlaw

³³ Rich Cohen , *Gonzo Nights*

The New York Times, 17 Απριλίου 2005,

<http://query.nytimes.com/gst/fullpage.html?res=9805E2DF173EF934A25757C0A9639C8B63&sec=&spon=&partner=permalink&exprod=permalink>

³⁴ *Fear and Loathing in Gonzovision*, BBC 1978

³⁵ Πλάνα από το ντοκιμαντέρ *Breakfast with Hunter* του Wayne Ewing.

³⁶ James Truslow Adams, *The Epic of America* (1931), πρώτη καταγεγραμμένη αναφορά στο Αμερικάνικο Όνειρο.

³⁷ Βλ. Transmetropolitan τεύχος #6.

³⁸ Βλ. *Breakfast with Hunter*, ντοκιμαντέρ του Wayne Ewing.

³⁹ Βλ. Transmetropolitan τεύχος #1.

⁴⁰ Βλ. *Buy the ticket, take the ride*, ντοκιμαντέρ του Tom Thurman.

⁴¹Βλ. Transmetropolitan τεύχος #12.

⁴² Βλ. Transmetropolitan τεύχος #9.

⁴³ Σύμφωνα με τις αφιερώσεις σε πολλά από τα βιβλία του, καθώς και την ιστοσελίδα <http://www.gonzo.org/hst/friends.asp?ID=6>.

⁴⁴ Όπως φαίνεται και από τις υποσχέσεις που δήλωνε ότι θα πραγματοποιήσει σαν Σερίφης του Άσπεν.

⁴⁵

<http://teaching.arts.usyd.edu.au/history/hsty3080/StudentWebSites/Nixon%20Obits/obit9>

⁴⁶ Λήμμα της Wikipedia για τον “Tom Eagleton”. http://en.wikipedia.org/wiki/Tom_Eagleton

⁴⁷ Λήμμα της Wikipedia για το “Kent State Massacre”

http://en.wikipedia.org/wiki/Kent_state_massacre

⁴⁸ Συνέντευξη του Nixon με τον David Frost

<http://www.landmarkcases.org/nixon/nixonview.html>

⁴⁹Φράση που χρησιμοποίησε ο Bush μετά την νομική επίθεση του κατά της σατιρικής ιστοσελίδας www.gwbush.com.

<http://www.rtmark.com/legacy/more/articles/bushdallas0522bush1bushsite.htm>

⁵⁰Άρθρο στην ιστοσελίδα της εφημερίδας The Sunday Times

<http://www.manilatimes.net/national/2006/oct/08/yehey/opinion/20061008opi8.html>

⁵¹ Μια πλάγια αναφορά στον Ernst Stavro Blofeld, τον εμβληματικό «κακό» των ταινιών του Τζέιμς Μποντ, ο οποίος απεικονίζεται να χαϊδεύει μια γάτα την ώρα που σχεδιάζει τα σατανικά του εγκλήματα.

⁵² Τεύχη της οποίας συνέγραψε και ο Ellis. Βλ. Πρώτο κεφάλαιο.

⁵³ Trail Blazers: Interviews with Jamie Delano and Garth Ennis, <http://www.tabularasa.info/AusComics/Hellblazers.html>

⁵⁴ Βλ. Πρώτο κεφάλαιο.

Βιβλιογραφία

Birkbeck Norman Hill, George, *Johnsonian Miscellanies Vol. 2*, Oxford Clarendon Press, 1897

Ellis, Warren (σενάριο), Cassaday, John (σχέδιο), *Planetary: The Fourth Man*, Wildstorm, 2001

Ellis, Warren (σενάριο), Robertson, Darrick (σχέδιο), *Transmetropolitan: Back on the Street*, Vertigo, 1998

Ellis, Warren (σενάριο), Robertson, Darrick (σχέδιο), *Transmetropolitan: Lust for Life*, Vertigo, 1998

Ellis, Warren (σενάριο), Robertson, Darrick (σχέδιο), *Transmetropolitan: Year of the Bastard*, Vertigo, 1999

Ellis, Warren (σενάριο), Robertson, Darrick (σχέδιο), *Transmetropolitan: The New Scum*, Vertigo, 1999

Ellis, Warren (σενάριο), Robertson, Darrick (σχέδιο), *Transmetropolitan: Lonely City*, Vertigo, 2000

Ellis, Warren (σενάριο), Robertson, Darrick (σχέδιο), *Transmetropolitan: Gouge Away*, Vertigo, 2000

Ellis, Warren (σενάριο), Robertson, Darrick (σχέδιο), *Transmetropolitan: Spider's Thrash*, Vertigo, 2001

Ellis, Warren (σενάριο), Robertson, Darrick (σχέδιο), *Transmetropolitan: Dirge*, Vertigo, 2001

Ellis, Warren (σενάριο), Robertson, Darrick (σχέδιο), *Transmetropolitan: The Cure*, Vertigo, 2002

-
- Ellis, Warren (σενάριο) ,Robertson, Darrick (σχέδιο), *Transmetropolitan: One More Time*, Vertigo, 2002
- Felton, David, «Hunter Thompson Cashed His Check», *Rolling Stone's College Papers # 2*, Rolling Stone, 1999
- Fremont-Smith, Eliot, «Books of The Times; Motorcycle Misfits—Fiction and Fact», New York Times Magazine, 23 Φεβ. 1967
- Thompson, Hunter, *Fear and Loathing: On the Campaign Trail '72*, Harper Perrenial, 1973
- Thompson, Hunter, *Fear and Loathing in America*, Simon & Schuster, 2001
- Thompson, Hunter, *Fear and Loathing in Las Vegas: A Savage Journey to the Heart of the American Dream*, Harper Perrenial,1972
- Thompson, Hunter, *The Proud Highway: Saga of a Desperate Southern Gentleman*, Ballantine Books, 1998
- Thompson, Hunter, *The Great Shark Hunt: Strange Tales from a Strange Time*, Summit Books, 1979
- Truslow Adams, James, *The Epic of America* , Simon Publications, 1898
- Whitehead, Ron, «Hunter S. Thompson, Kentucky Colonel», Reykjaviks Magazine, 2005
- Whitmer, Peter O, *When The Going Gets Weird: The Twisted Life and Times of Hunter S. Thompson*, Hyperion, 1993

Φιλμογραφία

- Ewing, Wayne, *Breakfast with Hunter* , Wayne Ewing Films, 2003
- Finch, Nigel, «Fear and Loathing in Gonzovision», επεισόδιο της σειράς *Omnibus*, BBC, 1978
- Gilliam, Terry, *Fear and Loathing in Las Vegas*, Fear and Loathing LLC, 1998
- Linson, Art, *Where the Buffalo Roam*, Universal Pictures, 1980

Thurman, Tom, *Buy the Ticket, Take the Ride: Hunter S. Thompson on Film*, FBN Productions, 2006